

Japetić

GLASILO HRVATSKOG PLANINARSKOG DRUŠTVA "JAPETIĆ" SAMOBOR, HRVATSKA

U OVOM BROJU

- O Društvu danas
- Opća planinarska škola
- Plan izleta za 2012.

Godišnjak

God. 2011.

Izdavač: HPD Japetić, Samobor

Sadržaj

Uvodnik	1
"Japetić" u prošloj godini	2
Kako postati član HPD-a "Japetić"	3
Sekcije HPD-a "Japetić"	4
Kako postati alpinist?	5
Osvrt na 5. Opću planinarsku školu	6
Apsolventski izlet	7
I opet škole	8
Iz Dnevnika početnice	9
Društveni izlet na Sjeverni Velebit	10, 11
Intervju sa obitelji Belak	12
Spavanje na sijenu	13
Monte Rosa	14
Bašćanskim šetnicama po otoku Krku	15
Kamniške Alpe	16
Nije samo Triglav, ima i drugih!	17
6. Sudnikov pohod	18
Mt. Montasio i Jof Fuart	19
Žumberačka priroda "draga"	20, 21
Izlet na Bijele stijene	22
Sveto brdo i Mala Paklenica	23
Planine zapadne Bosne i Hercegovine	24
Aljaska	25
Od Gornje Vasi do Japetića	26
Crna Gora	27
Obilježili su prvo desetljeće	28, 29
21. stoljeće	30
Samoborska obilaznica	31
Začasni članovi	32
Plan izleta za 2012.	32

Japetić

Impressum

Japetić - Glasilo HPD-a "Japetić",
Samobor, Hrvatska

Nakladnik: HPD "Japetić", Starogradska 15,
PP 31, 10430 Samobor, Hrvatska
• e-mail: info@hpd-japetic.hr

Glavni urednik: Nenad Greblički
• e-mail: nenad.greblicki@zg.htnet.hr

Uredništvo glasila: Robert Cvetković,
Darko Dömötörffy, Nenad Greblički,
Zdenko Kristijan, Vladimir Novak,
Antun Pavlin

Lektura: Antun Pavlin

Slika na naslovnici: Oštrc s Prekrižja
Plješivčkog; **druga stranica:** pogled s Lović
brda u Žumberačkom gorju;
predzadnja stranica: uspon na Velebit
zadnja stranica: Iskaznica kružnog puta

Oblikovanje: Crnonabijelo, Samobor
• e-mail: info@crnonabijelo.com

Tisak: Intergrafika, Zagreb

Autori osobno snose odgovornost za
objavljeni sadržaj svojih članaka. Stajališta
autora nisu ujedno i stajališta uredništva
Glasila. Rukopisi, fotografije i ostali
materijali se ne vraćaju. Objavljeni
materijali ne mogu se
koristiti u druge svrhe ili
objavljivati bez suglasnosti
nakladnika.

*Napomena: uredništvo
zadržava pravo uređivanja
tekstova!*

HPD "Japetić" je jedan od osnivača
Samoborskog Športskog Saveza
i njegov je član.

Drage planinarke i planinari japetićanci,

Eto nas i s drugim brojem našega glasila. Pokazalo se da je njegovo prošlogodišnje pokretanje bilo pravi pogodak jer je pridonio popularizaciji aktivnosti kojom se bavimo, prikazao rad kroz godinu te obradio neke nama važne teme, a koje nisu ostale bez odjeka kako među članstvom tako i šire. Osim toga „Japetić“ je prepoznat kao kvalitetna publikacija među rijetkim glasilima takvoga tipa. Naše članstvo se povećalo pa se i količina pokazala nedostatnom. Kako ne živimo u idiličnim vremenima i kako smo ograničeni materijalnim mogućnostima, ni ove godine nećemo povećavati broj primjeraka, već ćemo uputiti zainteresirane na naše mrežne stranice kao izvoru mnohkih tekstova u glasilu.

U ovogodišnjem broju, koncepcijski gledano, nastavit ćemo istim putem. Moći ćete čitati o najzanimljivijim izletima ostvarenima prema našem godišnjem Planu izleta, redovitim društvenim akcijama te o temama i problemima s kojima se susrećemo u radu.

Osim toga Samoborsko i Žumberačko gorje motivi su zbog kojih je naše društvo osnovano pa osjećamo posebnu odgovornost prema tim nezaobilaznim točkama svih naših pohoda i planinarskih posveta. Stoga smo odlučili progovoriti i o dancima suvremenog svijeta koje naše gore plaćaju, a naši članovi su njihovi svakodnevni svjedoci. Možda je i popularizacija odlazaka u prirodu bez prethodne poduke i pouke doprinijela devastaciji i onečišćenju naših brda, uz već svima znanu profitom motiviranu eksploataciju šumskog bogatstva Samoborskog i Žumberačkog gorja.

Prošle su godine naši planinari bili diljem svijeta, od Slovenije, Italije pa sve do Aljaske. Zanimljive dojmove s tih strana podijelit ćemo na stranicama koje slijede.

U nadi da ćemo i ovim brojem ostvariti čitateljska japetićanska očekivanja i s pozivom na suradnju u otvaranju tema zanimljivih široj planinarskoj zajednici pozivamo buduće tekstopisce da svojim materijalima – fotografijama i tekstovima – posjećuju našu stranicu www.hpd-japetic.hr, ali i da nam se pridruže na sastancima četvrtkom, planinarskoj školi, društvenim pohodima, planinarskim predavanjima i rješavanju problema s kojim društvo živi i djeluje.

Antun Pavlin,
predsjednik HPD-a Japetić

„Japetić“ u prošloj godini

Tekst: Antun Pavlin; slike: Nenad Greblički

Sažeti rad Društva kroz godinu dana na karticu teksta, poprilično je složen zadatak.

Kao što piše u našem Planu izleta sve je počelo redovitom Godišnjom skupštinom, po zahtjevnosti „veseljoj“, na kojoj su prihvaćena sva izvješća predviđena dnevnim redom, a zatim obilno potvrđena za švedskim stolom sat-dva kasnije, bez promjena u Upravnom odboru ili sličnom društvenom potresu.

A potom se prionulo u ostvarivanje ciljeva zaista entuzijastički, s puno zanosu, što se posebno odrazilo na brojnost naših članova na izletima. Prošle je godine prosječna posjećenost izleta bitno povećana u odnosu na prethodnu što govori o novom društvenom ozračju. Ono što veseli jest da su se pojavili neki novi ljudi željni druženja i rada u Društvu. Već u veljači smo shvatili da će Opća planinarska škola, premda neplanirana, privući toliko polaznika (27) da smo u jednom trenutku pomislili kako broj zainteresiranih nadilazi naše tehničko-organizacijske mogućnosti. Srećom, radilo se samo o pomisli tako da je posao odrađen kako valja s izuzetno zainteresiranim polaznicima, zanimljivim programom predavanja, izleta i druženja. O svemu tome mogli ste, i još uvijek možete, čitati i biti u tijeku na našim internetskim stranicama.

Od svih događanja u Društvu posebno nas veseli Japetićevo pohod u svibnju, a unazad dvije godine i Japetićevo tjedan početkom srpnja kojim nastojimo obilježiti važne planinarske putove i datume iz povijesti Japetića, ali pripremiti, kako članstvo tako i samoborsku javnost, na 90-godišnjicu Društva sljedeće godine. Ovdje također treba spomenuti uspješnu organizaciju Sudnikova pohoda u suradnji s Gradskim muzejom.

Jasno je da napredak Društva ne bi bio moguć bez sustavne brige za školovanje članova. Tako smo lanijske godine omogućili Mirjani Klarić i Milanu Šošariću jednodnevni Zimski tečaj HPS-a za vodiče društvenih izleta u Tuku. Ponosimo se time što „Japetić“ danas ima desetak školovanih vodiča koji svoje sposobnosti i znanje primjenjuju u radu Društva, a time doprinose i sigurnosti na pohodima.

Svakako treba reći nešto o radu sekcija u prošloj godini. Markacistička sekcija označavala je naše putove i činila ih prohodnima pa smo stoga vrlo ponosni što su naše staze među najodržavanimijama u Hrvatskoj.

Alpinistička sekcija upravo ovih dana doživljava svoj uzlet. Pod vodstvom bračnoga para Jakopec i u organizaciji HPD-a Željezničar upravo traje Al-

Mladi planinari na Sudnikovom pohodu

pinistički tečaj na kojemu sudjeluje i pet naših članova. Ovakvo zanimanje za alpinističke vještine posljedica je povećanja broja mladih članova u "Japetiću". Općenito govoreći možemo biti više nego zadovoljni s povećanom brojnošću članova Društva ili, ako hoćete, s povećanjem broja uplaćenih članarina. Društvo, dakle, potiče školovanje svojih članova iz alpinističke i markacističke sekcije u tečajevima koje organizira HPS, pa i ovom prigodom pozivamo zainteresirane članove da se uključe u spomenute tečajeve pri našoj krovnoj organizaciji, a kao predstavnici HPD-a "Japetić".

Naravno, nezaobilazna tema je i Šoićeva kuća. Možemo reći da nema bitnih promjena, osim što su uplate nešto redovitije premda pitanje duga još uvijek nije riješeno. Kako su moji stavovi o toj problematici izneseni u prvom broju, neću ih ponavljati. Ostaje se samo nadati da će uskoro doći povoljnija vremena za konačno rješenje toga Japetićevoga vrućeg kestena.

Društvene prostorije

HPD "Japetić" je tijekom svog postojanja u nekoliko navrata mijenjao adresu svojeg sjedišta u Samoboru. Posljednjih 30 godina prostorije Društva smještene su u ulici koja vodi u središte Samoborskog gorja, na adresi Starogradska 15.

Članarina za 2012. godinu

Djeca, đaci, studenti
i umirovljenici

30 kn

Zaposleni

70 kn

Članska iskaznica

5 kn

Kako postati član HPD-a Japetić?

Ako nam se želite pridružiti u druženju i zdravom životu u planinama diljem Hrvatske, pa i šire, najbolji korak da to učinite je da postanete član našeg planinarskog društva. Pridružite nam se na sastancima četvrtkom u 20h u Starogradskoj 15. Kupnjom jedinstvene markice, član društva je preko generalne police HPS-a u Croatia osiguranju osiguran za slučaj smrti u iznosu od 10.000 kn, a invaliditeta 20.000 kn. Osim toga ima popust od 50% u cijeni noćenja u svim planinarskim objektima u Hrvatskoj, Sloveniji te u dijelu BiH. Od ostalih povlastica treba spomenuti 50% popusta na cijenu ulaznice u nacionalne parkove u planinskim područjima te 10% popusta u trgovinama planinarske opreme. Uplata članarine, kao i sve informacije, obavljaju se na sastancima četvrtkom u 20h u Starogradskoj 15. Osim u prostorijama društva, uplatu članarine možete izvršiti u frizerskom salonu "Zdenka", Livadićeva 26, Samobor.

• Izletnička sekcija

Tekst: Robert Cvetković; slika: Nenad Greblički

U planu za 2010. godinu bilo je 40 izleta, od čega je održano 20. Sa 19 održanih izleta koji nisu bili u godišnjem planu to je ukupno 39 izleta sa 328 sudionika, prosječno 8,4 po izletu. U Hrvatskoj su bila 30 izleta sa ukupno 256 sudionika, a u Sloveniji je bilo 9 izleta sa ukupno 72 sudionika.

U odnosu na 2009. godinu to je 16 izleta manje, ali je veći broj sudionika po izletu (u 2009. godini prosjek je bio 6,4). Najveći utjecaj na povećanje prosjeka broja sudionika je izlet u Kamniške alpe, prvi autobusni izlet društva nakon nekoliko godina. U Hrvatskoj je najčešće posjećivano područje bilo Samoborsko

i Žumberačko gorje; 15 izleta, zatim Velebit i Gorski kotar; po 4 izleta, a slijede Zagorje; 3 izleta, Slavonija i po 2 izleta.

Po jednom su posjećeni: Međvednica, Međimurje, Istra, Lika i

Južna Dalmacija. U Sloveniji smo Najviše posjećivali Kamniške i Julijske alpe, ali i nekoliko drugih slovenskih planina. U statistiku nisu uračunati Japetićev i Sudnikov pohod", na kojima je sudjelovao veći broj članova.

• Markacijska sekcija

Tekst: Zdenko Kristijan;

slika: Nenad Greblički

Markacijska sekcija HPD Japetić je 2011. obnovila ove markirane putove:

Put br. 1 Samobor – pl. dom pod Okićem, dionica Tepec (izlaz na cestu) – Cerje – Vojaki

Put br. 5 Rude (centar) – Manja Vas – Kotari – sedlo ispod Velikog vrha na Plešivici

Put br. 23 Smerovišće (Dumić) – Gragurić breg, Gvozd – do križanja s putem Samobor – Veliki dol

Put br. 26 Rude (centar) – Veliki dol, dionica Rude – križanje za Veliki Črnc

Put br. 42 Samobor (Hamor)

– Gradišće – Draganja Sela
– Slani Dol

Put br. 49 Slani Dol – Breganica – Vilinske jame – Tušini – Križić

Postavljene su 3 obnovljene putokazne ploče u Samoboru

i jedna kod Vilinskih jama

U akciji markiranja u 2011. sudjelovali su: Nenad Greblički, Bojan Horvat, Stjepan Horvat, Zdenko Kristijan, Josip Maršanić i Ljiljana Šabić.

Kako postati alpinist?

Tekst i slike: Ivanka Jakopec

Nekako je općeprihvaćeno stajalište da se alpinizmom bave ljudi koji su malo onako – čudni. Planinari se toleriraju, jer nije loše šetati brdima. Neki vele da je to čak dobro za zdravlje. Visokogorci već gledaju malo drugačije, jer oni hodaju cijele dane i po malo višim brdima. Ali alpinisti su potpuno pomaknuti. Koji bi se normalan čovjek penjao po neakvim stijenama kada se na većinu vrhova može doći i lakšim putem. I onda još vuku hrpu opreme pa riskiraju da ih pogodi kakav kamen ili grom. Ali...

Današnje društvo je puno stereotipa. I sljedeća misao bi mogla zvučati isto tako, ali alpinizam je način života. Svi koji se bavimo alpinizmom manje smo ili više mazohisti, jer kako bismo drugačije objasnili što smo sve spremni podnijeti da bismo se nekuda popeli?! Ljubav prema prirodi je jedno, ali ustajanje u 4 ujutro, vožnja od nekoliko sati, pristup još toliko, penjanje cijeli dan i onda još silazak - teško da se to može objasniti nekome tko se time ne bavi.

Nije svako penjanje alpinizam. Kad se spome ne penjanje, obično se pred očima pojavi slika nabildanog komada koji visi s neakve stijene. Sve izgleda lagano, ali stvari se bitno mijenjaju kad to sami pokušamo ponoviti. Stijena odjednom postane još strmija, stopinke i oprimci netragom nestanu, a gravitacija nas nemilosrdno vraća na zemlju. Međutim, u svemu tome postoji nešto što privlači i tjera da ne odustanemo. Što znače malo ostrugana

koljena i izguljenih prsti u usporedbi s osjećajem kad izađemo na vrh smjera?!

Većina alpinista prva znanja o penjanju usvoji u alpinističkoj školi. Nažalost, jako puno ljudi završi školu, a tu počinje i završava njihova penjačka karijera. Neki tu i tamo nešto ispenju, ali shvate da to nije ono što su očekivali. Penjanje nije sport. Ili barem ne bi trebao biti. Ako je loše vrijeme ili se ne osjećamo najbolje uvijek možemo obaviti trening u dvorani.

Penjališta su područja s uređenim osiguranim smjerovima. Postoje kratki i dugi sportski smjerovi, a samo ime govori u čemu je razlika. Administrativno, da bi se postao alpinist i dobila titula, treba nakon završene alpinističke škole zadovoljiti određene uvjete koje propisuje Komisija za alpinizam i položiti ispit. Alpinist može postati svatko tko može samostalno odraditi pripremu penjačkog uspona, dobro procijeniti svoje i partnerove mogućnosti i sigurno obaviti uspon i silaz.

Alpinizam je prilika da vidimo mjesta koja su većini ljudi nedostupna. Penjemo se tamo gdje na prvi pogled izgleda nemoguće proći i uživamo kad to ostvarimo. Alpinizam nije za ljude koji vole gužvu i buku. To je aktivnost za sve koji su više samotnjački orijentirani, koji se prilagode prirodi i ne očekuju da se priroda prilagođava njima. Alpinizmom se možemo baviti tokom cijele godine – u suhoj stijeni, snijegu ili ledu. Stijene su uvijek tu. Sve ostalo ovisi o nama.

Osvrt na 5. Opću planinarsku školu HPD-a Japetić 2011.

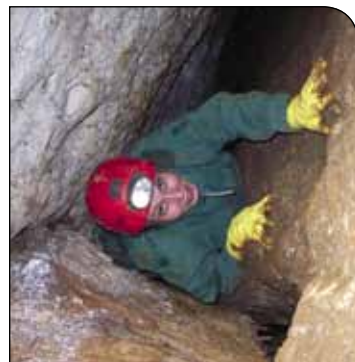

Tekst i slike: Mirjana Klarić

U organizaciju 5. Opće planinarske škole HPD-a Japetić u 2011. ušli smo sa strepnjom. Do sada smo organizirali planinarske škole svake druge godine, a prethodna škola je održana 2010. pa je bilo upitno hoćemo li imati dovoljno prijavljenih polaznika. Inicijator za izvanredno održavanje škole bilo je novoosnovano Planinarsko društvo „Pinklec“ iz Svete Nedelje na čiju smo molbu ipak ušli u organizaciju škole.

Pokazalo se da su naše strepnje bile bezrazložne jer je interes bio više nego odličan. Upisali smo 28 polaznika, od kojih je 27 uspješno završilo školu. Školarci su uredno dolazili na sva predavanja i terenske vježbe te s puno entuzijazma i volje odrađivali sve postavljene zadatke, a pritom se i dobro zabavljali, osobito na završnom dvodnevnom izletu na Velebit.

Srednji Velebit

Apsolventski izlet

14.04.2011.

Tekst i slike: Vedran Lastovčić

Dogovor je bil da se u dvorištu Japetića najdemo u 9. Kad je Dado objavil takav plan, ispočetka je bil nepodržan pa čak i napadnut jer kaj tak kasno, pa ne bumo stigli videti Velebita... To su bili organizacijski prigovori suvoditelja Škole, a pozadinski šum govoril je o hvalevrijednom razmišljanju Dade, o ljepoti dugog spavanja, o obilju lijepih i korisnih stvari koje se dadu učiniti prije polaska. Ubrzo zatim pojavili su se i prigovori savjesti sada već pravih planinara – nećemo maksimalno iskoristiti dan!

Na sreću, Dado se pozval na najfiriškiju prognozu za Velebit (maglovito jutro) i zaključil da nema smisla da idemo prije, i svima nam je bilo lakše. Kad smo se svi okupili, nakon kratkog kombiniranja ljudi po autima i smještanja stvari, negde za

pol vure već smo krenuli. Plan je autoputom A1 do Gospića. Prije Gospića se zaustavljamo na odmorištu, umnogostručujemo promet i srčemo kavicu. U Gospiću auto ili dva staju sa zadatkom da kupe kruha, mesa i tako to za velebnu velebitsku večeru s roštilja. Kolona automobila je upućena na cestu za Karlobag kroz Baške Oštarije.

Stajemo na prijevoju Kubus, ponovno i kolektivno proživljavamo dobro znani, u gene nam upisani osjećaj „dolazak Hrvata na more“, ali osjećaj postignuća nam kvari kubuška bura na kojoj jedrimo, hodamo natraške, lećimo u stilu Supermana, deremo se, zapomažemo, smijemo i teško zatvaramo vrata na autima. Voditelji vide da od toga ne buniš pa krećemo dalje – oprezniji spust u malim brzinama. Skre-

ćemo za Ledenik Cesarički, iako toga nismo svjesni, uskom cesticom.

Uskoro stajemo i počinje proces presvlačenja. Najagilniji članovi grupe (šoferi) nastavljaju cestom kilometar dalje i pozicioniraju aute iznad Ravnog Dabra. Čekamo ih i otpućujemo se na sjever prema Bačić kuku. Naizmjenično se skidamo i oblačimo kako bismo preživjeli i uspone i vjetar. Na Bačić kosi nailazimo na zidove napuštenog lječilišta Andrije Štampara. Sklanjamo se od vjetra – krasna prilika da Dado održi ciklus predavanja o Andriji Štamparu, sušici i plemenitosti planinarskih društava. Zbog vjetra koji je revno odnosio zvuk ovo je, nažalost, sve što sam zapamtio.

I opet škole!

Tekst i slike: Mirjana Klarić

Na osobitu radost upravnih tijela Društva i sljedeće 2012. godine organizirat ćemo planinarsku školu u našem Društvu. Članstvo nam se iz godine u godinu povećava pa i interes za organiziranom podukom novopridošlih planinara. Škola koju planiramo za sljedeću godinu početak će ranije od dosadašnjih krajem veljače i trajat će tjedan dana duže. Raniji početak škole planiramo zbog veće vjerojatnosti snježnih uvjeta i želje da se pokaže i uvježba kretanje i boravak u planini u takvim uvjetima. Pored redovnog programa želimo pokazati i izradu improviziranih skloništa, podučiti zainteresirane rukovanjem GPS uređajem radi orijentacije u planini i još mnogo toga. Prije svega, kroz organizaciju škola želimo privući što veći broj ljudi koji će naučiti kako boravak u planini učiniti ugodnim i sigurnim.

Nakon planinarske škole, u suradnji s Alpinističkim odsjekom HPD-a Željezničar iz Zagreba, po-

kušat ćemo organizirati i ALPINISTIČKU ŠKOLU za članove našeg Društva, s ciljem privlačenja što većeg broja mladih ljudi u Društvo. Sigurna sam da ćemo se, uz savladavanje novih vještina, lijepo družiti i dobro zabaviti...

Iz Dnevnika početnice

13.03.2011.

Tekst: Nevenka Miklenić; slika: Nenad Greblički

Odakle mi ideja da pišem dnevnik vezano uz planinarsku školu? Netko je to spomenuo? Piše u knjizi? Nismo li se time šalili? Pa odakle dolaze ove rečenice i pričaju o prvim doživljajima usvajanja znanja o planinarenju? Ne znam odgovore, ali evo kako je sve krenulo.

Na prvom okupljanju smo rekli svoje ime i kako smo saznali za školu. Većina polaznika je saznala putem internetskih stranica i to ih je motiviralo za prijavu. Kako se obučiti i pripremiti te ostale osnovne natuknice o planinarenju dobili smo od tajnice Mirjane. Nestrpljivo sam (smo) čekali prvi „praktikum“. Kao pravi početnik, primijetila sam da umjesto planinarske slijedim svoju praksu pakiranja u zadnji čas, da samostalno odlučujem kako neću uzeti kišobran (odokativna procjena) te da mi boje i kvaliteta odjeće ne odgovaraju planinarskim zahtjevima.

Zamotala sam oko vrata šareni šal kako bi povezala nespojive boje hlaća, jakne i ruksaka (modni detalji i u planinama - samo za početnike!). Mnogi su na prvi izlet došli u punoj i profi spremi (štapovi za hodanje i ruksaci baš kakvi trebaju biti!, adekvatna obuća itd.). Pozdravio nas je predsjednik HPD-a Antun Pavlin. Iako se ispričao filmom „Kraljev govor“ njegova uvodna riječ je bila bez mane. Dado nam je pokazao kako se nosi i veže ruksak i kako sa štapovi-

ma, te kako se ophoditi prema drugima u brdima i u planinarskom domu. Nakon obaveznog fotografiranja (ajoj, takve fotke su riiiiijetko zanimljive) krenula je vedra i brojna povorka uzbrdo. Jedva sam čekala iskusiti putove koje znaju planinari kako bi mogla s više kompetencije prezentirati ljepote našeg gorja i eventualno pokazati put.

Tada je krenulo hodanje po brdima i putovima koje ne bi mogla ponoviti. Ili ipak bi? Štapove mi posuđuje dobronamjerna početnica kako bi iskusila penjanje sa „ful“ opremom.

Tako se ubrzo vidjelo da brine-mo jedni od drugima, da pratimo i gledamo, da mičemo grane, upozoravamo, dijelimo čaj... Nije li to onaj dio grupne dinamike kojeg u svakodnevnom životu ima sve manje, a tu je tako prirodan i prisutan. Vodiči, pomagači i iskusni planinari nas čuvaju cijelo vrijeme prateći naš tempo i snalaženje. Osjećam se kao prvašić i uživam u tom. U podne se sunce raskošno pokazalo – dan

prije dolaska proljeća. Tresle su mi se i ruke i noge. Zbog štapova!

Vraćam štapove, ali od Ine, blagajnice HPD-a dobivam njene prije spuštanja kako bi iskusila i to. A to je bila prava avantura, spust niz brdo bez staze! Nisam znala ni kako ni gdje stati, ni gdje su mi ruke i noge, pa su štapovi preuzeli glavnu ulogu. Taj je spust bio test i za cipele da svatko shvati što mu je potrebno za noge u tim uvjetima. I doista, kako drugačije naučiti? Govoriti teoretski o ovakvoj ili onakvoj gojzerici zvučalo bi kao reklama. Napokon smo se usmjerili prema Ostrcu. Drito a opet simo pa tamo. Već pomalo umornih nogu dočepali smo se Ptičjeg vrha na kojem smo sjeli i promatrali alpe okupani suncem. Početnici su stizali crveni u licu bez riječi. Koliko još?, pitam i dobivam odgovor „Još malo, evo tu smo“ i tako svaki zavoj i svaka krivina. Kad se napokon pojavio planinarski dom u mojoj je glavi nastala tišina i izgubile su se zadihanost, glad, žeđ... Sjeli smo oko „rezerviranih“ stolova. Oblaci su se vratili, zapuhalo je i obukli smo jakne. U dva sata krećemo prema Rudama spuštajući se po strmoj stazi, klancu i asfaltu. Bilo je zabavno i bez štapova. Neki odlučuju pješačiti do Samobora. Sjedamo u autobus. Svladava me san. Tonem u bestežinsko stanje s osmjehom na licu.

Društveni izlet na Sjevemni Velebit

02.07.2011.

Tekst i slike: Nenad Greblički

U povodu 88. godišnjice društva organizirali smo autobusni izlet na Zavižan. Izlet je bio namijenjen svim dobnim i kondicijskim skupinama planinara jer su na raspolaganju bile tri staze različite težine. Cijelim putem je bilo veselo, a na Velebitu je i vrijeme bilo dobro. Prva grupa je lagano planinarila kroz Velebitski botanički vrt do Balinovca, Velikog Zavižana (1676 m) i Pivčevca. Druga grupa je hodala Premužićevom stazom do Rossijevog skloništa (1580 m) s usponom na Gromovaču (1676 m) i Crikvenu (1641 m), a treća, najduža tura je bila Jezera - Mali Rajinac (1699 m) - Lomska dubila - Rossijevo sklonište - povratak po Premužićevoj stazi, oko 8 sati hoda. Uz ugodno društvo i kratak posjet sirani u Krasnom, u Samobor smo došli oko 10 sati navečer.

Obilježavajući 88. godišnjicu Društva, dana 30. lipnja 2011. u društvenim prostorijama smo održali Svečanu sjednicu uz prigodan govor predsjednika i predavanje o putovanju po Maroku i Visokom Atlasu. Bilo nas je puno i bilo nam je jako veselo.

Hvala svima!

Na tradicionalnom pohodu "Da se ne zaboravi" - Staza osnivača, sudjelovalo je 25 planinara koji su po sunčanom vremenu krenuli ispred Društvenih prostorija i do Gradišća - kuće obitelji Belak u kojoj je 1923. godine osnovano Društvo, došli oko 11 sati.

Uz prigodnu svečanost i zahvalu obitelji Belak na srdačnom gostoprimstvu, položili smo vijenac na spomen ploču osnivačima HPD Japetić i zapjevali našu pjesmu tako jako da su se okolni brezi i vinogradi orili od veselih tonova.

Intervju s obitelji Belak

Razgovarao i snimio: Antun Pavlin

„Stujne*, kaj ne bi mi osnovali podružnicu HPD-a?“

Ovom rečenicom koju je izrekao jedan od naših utemeljitelja, a na nju podsjetio gospodin Josip Belak, započeli smo razgovor u domu Belakovih, u čijoj je „pevnici“ sve i započelo davne 1923. Blanka i Josip Belak su stari članovi „Japetića“, ali i više od toga. Oni su i naši domaćini u istoj kleti svake godine kada Društvo dolazi Stazom osnivača posjetiti mjesto svojega utemeljenja. Vlasnici su kleti u kojoj je Milan Noršić, obiteljski povezan s Belakima, jedne davne nedjelje odlučio nakon posla pozvati svoje prijatelje Josip Filipca, Josipa i Stanika Komparea, Viktora Matotu, Josipa Melinščaka, Franju Regovića, Stjepana Šoića i Vjekoslava Vrbanića na druženje.

Kako je to izgledalo?

Josip Belak: Kad je planinarsko društvo osnovano, onda je klet bila vlasništvo Noršića. Bilo ih je troje dva brata Noršića i sestra. Jedan od njih bil je i poznati samoborski svećenik i povjesničar Vjekoslav. Međutim, potomke je imao jedino Mijo, čiji je sin Milan bil među osnivačima. Normalno da su se tu održavala druženja, pa je tak jednom prilikom osnovano i naše društvo.

Blanka Belak: A znate kak je došlo do osnutka? Oni su delali paprikaš pred pevnicom na tronošću trijumfu i kad su se najeli i onak siti gledali brege neko je rekao od njih rečenicu „Stujne, kaj ne bi mi osnovali podružnicu HPD-a?“

Jesu li se ta druženja redovito kasnije održavala?

Josip Belak: Dok je Milan bil živ redovito su se družili. Negde imamo i pozivnicu za desetgodišnjicu u njegovu klet dok je predsjednik bil Šoić. Na 40-godišnjicu došli su Matota i Kompare. Seli su se pred pevnicu. Jedan od njih je rekao bilo je to drugačije prije 40 let. A drugi je odgovoril da, bilo je drugačije, a i bili smo nešto mlađi.

Što je bilo s planinarskim druženjima u kleti poslije drugog rata?

Bilo je potisnuto zbog političkih razloga, ali su ipak povremeno dolazili v klet. To je ovisilo ko je na čelu društva. Mi smo bili aktivni članovi planinarskog društva. Bilo je i trenutaka kad se ova kuća izbjegavala tak da je tabla o osnutku iz neko ga razloga jedanput prenesena na Šoićevu kuću.

Josip Belak, Milka Babović, Blanka Noršić (sestra Milana Noršića) i Ivica Sudnik, na 60. obljetnici osnivanja HPD-a „Japetić“

Kasnije je ponovo vraćena tam di joj je mesto, odnosno v klet gdje je društvo i osnovano.

Blanka Belak: Ponekad se znalo dogoditi da nas u vremenu obljetnice nema i da smo na moru. Če bi se onda neko navrnul, zataknuł bi pušlec kakvoga cveća na tablu. A ak niko ne bi došel, onda sam ja stavila takav pušlec.

A klet i pohodi u zadnjih deset-petnaest godina?

Belaki: Mi jako volimo kad društvo dojde v klet jer ipak je ono kaj se v noj događalo dio i naše priče.

**stujna (kaj.) – visok, jak čovjek pomalo naivan*

Spavanje na sijenu

25.09.2011.

Tekst i slike: Dragica Knežević

Boži Niklu sinula je ideja da bi bilo zgodno prespavati na sijenu na Griču, najvišem naselju samoborskog dijela Žumberka. Za smještaj na štaglju sa svježim sijenom pobrinula se planinarka Dragica kod susjeda Mije. U popodnevnim satima 06.08.2011. došlo je 12 planinara na Grič. Sa sobom su donijeli hrane od mesa, kolača, voća do pića. Po dolasku ih je Dragica ponudila paprikašem, ali bilo je i onih koji nisu bili raspoloženi za jelo. U 15:30 krenulo se u Goru po jakom suncu – Dragica ih je vodila preko Vratilnice koju krase lijepi izvor. Svi su mahom pili hladnu gorsku vodu, a neki su se i umivali. Dalje se išlo preko Čimuža, zatim kroz crnogoričnu i bjelogoričnu šumu na Ravne Kale – tu su se mogli naći pokoji ostaci sočnih malina. Iznenada je počela padati kišica, ali ipak se nastavilo prema Velikim dragama i Poganjoj jami. Uz grmljavinu, kiša se pojačavala i to nas je natjeralo da stanemo tražiti gustu bukvu ili smreku.

Ne nadajući se da će kiša brzo stati, odlučili smo se vratiti na Grič. Ubrzo smo postali mokri kao miševi, ali vidjevši dugu iz Velikih Draga bili smo opčarani njenom ljepotom. Kad smo stigli na Grič, nastala je prava zbrka oko presvlačenja kompletne odjeće. Naložili smo vatru, a za roštilj je bio zadužen Božo. Grijali smo se uz vatru i sušili mokru odjeću. Pljuštale su šale, vicevi i pjesma. Druženje je trajalo sve do pola noći. Ujutro nakon ustajanja

nja uslijedilo je umivanje a zatim su se mogli čuti utisci onih koji su spavali na sijenu – sijeno je tako mirisalo, čuli smo krave kako muču, roktanje svinja i kukurikanje pijetlova! Iza doručka dio planinara otišao je kući, a ostali na planinarenje do Ječmišta i prema Brundi – Pećurki i za Poganju jamu. Okruženje Pogane jame u prošlosti je ličilo na park. Livade su bile pokošene, a poslije košnje dolazili su pastiri sa svojim stadima krupne i sitne stoke, pa je tu bilo i veselja! Oko sjenokoša nalazile su se lijepe bukve zvane Dame široke 1,5 – 2 m, visoke 30 – 40 m a ravne kao svijeće. Izvor je bio bujan, što znači da je kod poniranja bilo puno više vode koja je prštala i stvarala ugodan zvuk.

Poganju jamu posjećivali su brojni izletnici, a poglavito iz Slovenije i divili se njenoj posebnoj ljepoti. Danas je promijenjeno stanje – količina vode je znatno smanjena nakon sječe šume, a poglavito one iz 80-tih godina. Više se ne kosi pa trava i šikara naprosto bujaju. Posljednja livada vlasnika iz sela Griča, (a nalazi se uz rub kratkog toka izvora) bila je više puta od šumara izrovnana i nije bila vraćena u prvobitno stanje unatoč upozorenju pa se tako i ona prestala kositi. Pogana Jama dobila je naziv po poganima - krivovjercima, koji su davno prije živjeli na tom terenu. Nakon povratka iz Gore na Grič i nakon okrijepe otišli su dragi planinari kućama. Sve u svemu lijepo nam je bilo, OPET SE PONOVILO!

Monte Rosa

19.-22.7.2011.

Tekst i slike: Nikola Tot

Tea, Igor i Nikola krenuli su ujutro dana 19.7.2011. prema malom planinskom gradu Alagna Valsesia u prekrasnoj talijanskoj pokrajini Valsesia na sjeveru Italije s ciljem posjetiti alpski lanac Monte Rosa. Stizemo na cilj kasno poslijepodne po oblačnom i kišnom vremenu te se smještamo u lokalni auto kamp. Zbog lošeg vremena lako prelazimo u ne toliko skuplju kamp kućicu i odustajemo od podizanja šatora. Večernja šetnja po gradu, snimanje lokacije žičare, posjet suvenirnicama, pivo u birtiji u planinarskom stilu i na rano spavanje.

20.7. budimo se u sunčano jutro i odmah krećemo po karte za žičaru. Dižemo se na Punta Indren (3260m) s dva presjedanja. Sljedeća točka je planinarski dom Rifugio Gnifetti (3647 m) koja je ujedno i naš dom sljedeća dva dana. Uzimamo samo tehničku opremu i krećemo prema prvom četritisućnjaku Piramide Vincent (4215m). Sunce, jak vjetar i rijedak zrak prate nas do vrha. Gore se ne zadržavamo zbog jakog vjetra i odmah krećemo nazad u naš novi dom.

Isrpljeni, izgorjeni, teško dišući jedva čekamo izležavanje u krevetima koji su nam tada bili najbolji na svijetu. Svi smo pod utjecajem visine, svaki sa svojim simptomima. Ipak ujutro 21.7. krećemo na novu turu. Cilj je La punta Balmenhorn (4167 m). Krećemo istim putem kao dan prije. Dolazimo po sunčanom vremenu do odvajanja puteva

za Piramide Vincent. Nikola je odlučio „ostvariti svoj san“ od prošlog posjeta Monte Rosi i uživati na sedlu dok Tea i Igor nastavljaju „brzim“ korakom do cilja. Odmah po dolasku na vrh počeli su se skupljati oblaci tako da je boravak na vrhu opet bio kratak. Na silasku smo u totalnoj magli i vraćamo se prema utabanoj stazi koju vidimo tek metar-dva ispred sebe. U domu se, kao i prethodni dan, veselimo krevetu.

22.7. što zbog prognoze, a što zbog umora, nepripremljenosti, rijetkog zraka, izgorjenih lica spuštamo se do auta parkiranog u Alagni Valsesiji. Vadiamo iz ruksaka puno više hrane i konačno velikog apetita bacamo se na hranu kao da nismo jeli tri dana. Nakon obroka krećemo kući.

Sretni zbog ipak ispenjana dva četritisućnjaka, stečenog iskustva, prekrasnog doživljaja i neopisivih panorama vraćamo se istoga dana u Samobor. Ali i s naučenom lekcijom kako nikad ne treba podcjenjivati planinu, a pogotovu na tim visinama. Ostaje nam zadatak bolje se pripremiti i, naravno, vratiti se!

Bašćanskim šetnicama po otoku Krku

19-20.03.2011.

Tekst i slike: Darko Dömötörffy

Zahvaljujući Turističkoj zajednici grada Baške koja je izdala obilaznicu "Baške šetnice" proveli smo dva prekrasna, ali burna dana na otoku Krku. Iz Samobora je krenulo nas 9 u 6 sati prema Krku. Obilazak naše prve KT započeo je na prijevoju Treskavac. Slijedeći zelene markacije, ušli smo dublje u otok sve do izvora Vele rike. Put lak, pomalo blatnjav. Povratak je istim putem. Od prijevoja nastavljamo preko Velog vrha, Brestovice do Obzove. Krajolik je svemirski, baš poseban. Izlaskom na Veli vrh prvi puta osjetismo snagu bure. Do kraja dana se je pojačala do za nas već problematične jačine tako da smo i padali pod njenim udarima. Put od Obzove nastavili smo ravno grebenom prema Velikom Hlamu. Put nam se nekako odužio, staza nije ugodna, kameni šiljci vire na sve strane. Nakon toga staza se spu-

šta i vodi nas do ruševina kapelice Sv. Nikole. Putem od Sv. Nikole do Baga vjetar je nas je najjače tukao i kod nekih izazvao veliku nelagodu. Silazak u Bašku je bio u suton. Odmah smo krenuli u hotel na večeru. Smještaj je bio super, a klopja još bolja.

U nedjelju smo se probudili osluškujući vjetar koji u daljini bruji kao motor neko super aviona. More se valjalo i pjenilo. Put nas vodi preko stijena i plaža do ulaza u kanjon. Pri tome nas prskaju zapjenjeni valovi koji snažno udaraju u stijene ispod nas. U početku široki kanjon, vremenom se počinje sužavati. Pojavljuju se kamene stepenice do 4 m visine. Kanjon se lagano uzdiže i na kraju ga siječe put Baška - Vela luka. Skrenuli smo prema Veloj luci uspinjući se između suhozida. Stigavši na prijevoj, bura kao da je samo

čekala da stignemo pa da zapuše punom snagom. Vrlo neugodno. Pred nama se s visine oko 311 m otvorio pogled na Senj, vjetrovijače i predivnu uvalu Vela luka do koje srećom ceste nema. Strmo se obrušavaju stijene prema moru. S druge strane, na brežuljku visine 112 m teško je razaznati stari grad Corinthia.

To je naš cilj. Ostatak puta prema Hlamu zovu mjesečeva površina, možete si zamisliti zašto. Čim smo izašli van šume opet ona dosadna bura koju jedva trpimo. Mulatere više nema, put vodi po brazdama oštirih stijena. Pogled s Hlama je širok i lijep. Spust na drugu stranu je strm i vodi prema vidikovcu Zakam i crkvi Sv. Ivana. Zakam je kamena stijena s križem, s koje se još jednom pruža divan pogled na Bašku i Bašćansku dragu. Polako se spušta noć i naš izlet odlazi u sjećanje.

Kamniške Alpe

10.09.2011.

Tekst: Ivana Baković; slike: Hrvoje Biščan

U subotu ranom zorom nas šest krenulo je iz Samobora put Kamnika. Odmah po dolasku oduševio nas je krajolik i lijep planinarski dom na izvoru Kamniške Bistrice. Oko 9 sati krenuli smo put Korošice do Kocbekovog doma. Ispostavilo se da nam je „tajming“ bio savršen, jer je samo 10-ak minuta od našeg dolaska počeo jaki pljusak koji je trajao dobrih sat vremena. Oko 15.30 kiša je prestala i mi smo, unatoč umoru, odlučili potegnuti do Kamniškog sedla. Put je kratko vodio preko lijepih livada, a čistoća neba opranog ljetnim pljuskom nas je oduševila, pa smo često zastajali fotografirajući prelijepi alpski krajolik. Spuštajući se prema kući u kasno predvečerje, dok se sivi oblaci i strme stijene turobno nadvijaju nad našim glavama, osjećamo se kao Prstenova družina na putu za Mordor. Rasprostiremo mokru odjeću oko tople peći, večeramo i družimo se uz fino slovensko vino opijeni udobnošću Kamniške kočice. Drugi dan dočekalo nas je vedro i sunčano jutro, a mi smo se tako ugodno osjećali ispijajući kavu na terasi doma da smo jednoglasno odlučili odustati od prvotnog plana – spuštanja nazad u Kamnišku Bistricu - i ostati još jednu noć na sedlu.

Nakon doručka krećemo put Brane i Turske gore. Staza od doma nas nakon 20-ak minuta počinje spuštati prema Turskoj gori, a hodajući po

sipkom terenu moramo bit jako oprezni da jedni druge ne poubijamo kamenčićima koji neposlušno bježe pod našim cipelama. Cijelim putem otvaraju nam se prekrasni pogledi na Logarsku dolinu i okolne vrhove, a kako nam je većini ovo prvi izlet u Alpe, općem oduševljenju nije bilo kraja. Na vrhu Turske gore upisujemo se u knjigu, a dečki strasno fotografiraju spektakularni krajolik, dok oblaci brzo mijenjaju vizure na okolne vrhove. Puni dojmova u zavjetrini pod vrhom organiziramo gozbu od špeka, čokolade i gumenih bombona. Nakon što smo se dobro nauživali ljepote krećemo nazad, a negdje na pola puta ostajemo zatečeni iznenadnim odronima. Brzo pretrčavamo manji sipar i dio stijene na dometu odrona, a kako smo već bili prilično žedni (jer smo „mudro“ računali da ćemo vodu natočiti putem), odustajemo od uspona na Branu i vraćamo se u dom. Treći dan malo smo duže spavali, spakirali se i pozdravili s domaćinima uz obećanje da ćemo opet doći. Višesatno strmo spuštanje i treći dan u gojzericama uništava nam stopala, a nokti i žuljevi poprimaju trajnu ljubičastu boju. Po povratku u Kamnišku Bistricu dio ekipe ostaje u turizmu, a dio nas bježi kući pred kišom, jer nam ne rade brisači (i naravno da nas je kiša zatekla u Brežicama, a turisti je nisu niti vidjeli). Nakon svega, vjerujem da će ovaj vikend svima nama ostati upisan kao jedan od ljepših doživljaja u planinarskoj riznici sjećanja.

Nije samo Triglav, ima i drugih!

Text i slike: Darko Dömötörfy

Obično na spomen Julijskih Alpi svi pomisle na Triglav, Špik, Jalovec, kao da ostalih vrhova i nema. Zato smo ovaj put odlučili prošetati vrhovima koji nisu toliko eksponirani. Svi vrhovi na koje smo se popeli tijekom izleta nalaze se na rubnom dijelu Pokljuke, iznad doline Krme i visoki su između 1900 i 2200 m.

Put do parkirališta Medvedove konte prošao je u strogom poštivanju ograničenja brzine. Za pola sata pješice, po već uzavrelom zraku, stigli smo do Blejske kočice. Put smo nastavili prema Debeloj peči. Iako je sunce peklo, a toplina bila baš kao u peći, naša lica su bila nasmijana. Putem smo svratili na Okroglež (1965m), vrh s kojeg se lijepo vidi završni uspon na Debelu peč, naš prvi dvijetisućnjak. Debeli peč je prvi izražen vrh na ulasku u Krmu i cijela dolina se prostire pred nama. Slijedi spust do Lipanskog sedla i uspon na Lipanski vrh. Izabrali smo teži put preko sajli tako da testiramo nove članove društva, braćni par Kos. Lipanski vrh, Mrežce i Debelo brdo, vrhovi, padali su jedan za drugim. Na kraju smo imali osjećaj da nam se Mali Draški nudi da i njega danas obiđemo no trezvene glave odlučili smo ne. Na povratku odvezli smo se na spavanje u Uskovnicu. Nekako nam se činilo da je ovaj dom ugodniji no onaj na Lipanci, a i da su opskrbnici ljubazniji. Noć je prošla u polusnu uz trajnu Bublinu uspavanku. Drugi dan, opet prekrasno jutro, ukazalo je na moguće probleme. Temperatura je bila još žešća. Nakon kave odvezli smo se do Rudnog polja gdje je start za današnju turu u kojoj ćemo obići Viševnik, Mali i Veliki Draški vrh, sve preko 2000. Uspion na Viševnik ne pretjerano fizički zahtjevan bio je težak zbog prevelike vlage. Na mali Draški nema markacija pa se ide onako. Strm, krušljiv put do vrha i nagrada lijep pogled. Veliki Draški za kraj, ujedno i najviši vrh ovog dvodnevnog izleta. Već pomalo izgledniji oduševljeni pogledom krstili smo bivše školare i spustili se u dolinu i pravac doma.

28. i 29.05.2011.

6. Sudnikov pohod

Tekst i slike: Darko Dömötörfy

Vikend koji je mnogo obećavao tako je i završio. Već ujutro, nešto iza 8, ispijajući kavu u Lavici primijetio sam kolonu planinara. Neobično, jer svi obično dođu nešto prije 9 sati. Dan je započeo iznenađujuće dobro. Uskoro su se pojavili i prijatelji iz muzeja s kojima zajedno organiziramo pohod i krenuli smo slagati klupe, pripremati sve što obilježava pohod.

Dado se popeo na stol objesiti zastavu Japa, Jadranko se posvetio točenju nečeg domaćeg čemu nismo znali porijeklo, al bilo je slatko i ukusno. Uskoro se pojavila rijeka planinara koju smo jedva uspjeli poslužiti bonovima, iskaznicama pohoda, onim nečim što planinari "ne" konzumiraju. Na upit koliko to košta odgovorio bi damama "Samo jedan Vaš lijep osmijeh", sve su platile. Tona mi je zbog gužve priskočio pomoći. Najveće zadovoljstvo mi je bilo vidjeti Danijelu i Marije-

tu s klincima, 16 učenika osnovne škole Samobor s roditeljima.

Postavljam si pitanje da li je Danijela naš dobri anđeo koji će dovesti žar i plam mladosti u naše Društvo. Provjeravajući broj izdanih bonova iznenadio sam se, izdano je preko 160. Pa to je rekord. Okupili smo se oko Sudnika za jednu sliku. Ispalo je da moram otići skoro do trga da bi mi stale sve face u objektiv. Red je da riječju odam počast Sudniku koji nas je okupio na ovom mjestu i zahvalim Muzeju kao suorganizatoru te nakon toga krenusmo prema Palačniku i Velikom dolu.

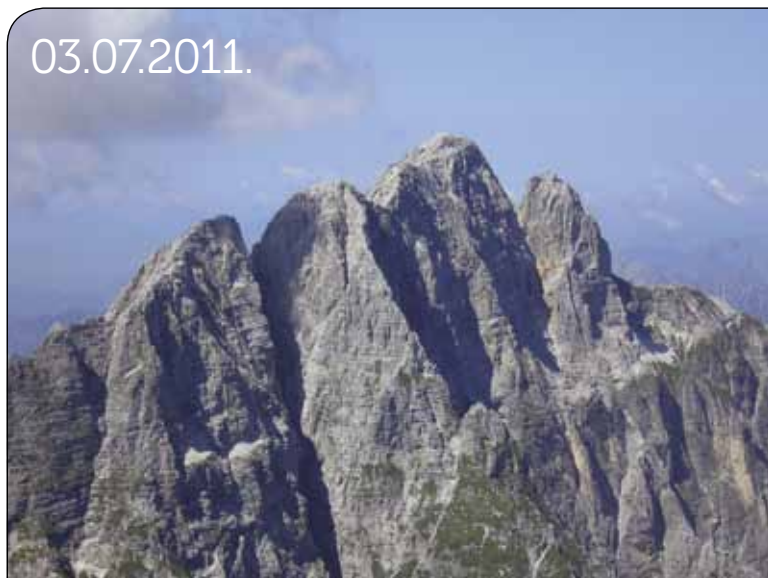
U početku, negdje do Palačnika magla je radila finu koprenu oko nas. Nakon Gregurić Brega ukazale su se rupe u niskim oblacima, pucalo je pucalo. Na kraju je sunce obgrlilo naša lica i usne su se raširile u veseli osmijeh. Red za grah i portugizac bio je već velik kad smo stigli. Naši Muzealci zauzeli su tradicionalno dominantno mjesto u šumi ispred doma i poslije kušanja bakana-lija iz "ruksaka" podijelili tortu. Bila je odlična. Planinarke i planinari stizali su u valovima i nije se osjetila gužva pred domom. Žamor je nadglasao muziku iz zvučnika. Sreli su se tu stari poznanici, izmijenilo se par riječi. Rijetko gdje možeš sresti toliko poznatih lica, pogotovu onih koji su u godinama i više ne planinare velikim intenzitetom.

Ispred doma Ivica Sudnik na Velikom dolu završio je pohod. Većina Japetićanaca uputila se na Oštrc jer još ima dana. Spontano, tu se počelo pjevati. Nastavak puta teško je opisati, prema afinitetima su se formirale grupe planinara, a ona u kojoj sam bio ja skrenula je u klet, bila na misi u kapeli Presvetog Trojstva i na kraju se po mraku vratila u Samobor. Hvala svima koji su nas pohvalili za dobro organizirani pohod.

Mt. Montasio i Jof Fuart

03.07.2011.

Tekst i slike: Branka Fabek

U 2 dana dva prekrasna vrha u zapadnim Julijskim Alpama (Italija) i konačno vikend bez kiše 20. i 21.8.

Krenule smo u subotu u 5 h iz Samobora i za 3 sata vožnje (Ljubljana-K.Gora-Ratece - Cave del Predel- Sella Nevea) stigle na veliko parkiralište ispod pl. kuće Rif. Brazza. Brzo se spremile i po ferati Levi i Pipanovim ljestvama za 5 h uspona stigle na vrh Montaža. Preporuča se kaciga i komplet za samoosiguravanje za one koji nisu vični eksponiranim detaljima u stijeni. Slijedi brzi spust najkraćim putem ponovo na kuću Brazzi, nama je trebalo 2 h, zadnjih 200m po lijepom, sitnom siparu, a hladno pivo došlo je kao spas. Spavamo u šatoru u obližnjoj borovoj šumici. Nedjelja: dizanje u 4h, brzo spremanje šatora i odlazak prema Visu (Jof Fuart), slijedimo stazu br.626 i preko forcela Mose na feratu Anite Gotitan. Bez većih pauza za 6 h smo na vrhu po nesnosnoj vrućini. Nakon pol sata razgledavanja okolnih vrhova koji oduzimaju dah svojom ljepotom spuštamo se na pl. kuću Rif. Corsi (1874m). Ne odmaramo se dugo, samo pola sata, jer slijedi povratak i vožnja do Samobora.

Žumberačka priroda "draga"

<http://zumberacka-priroda.blog.hr/>

Intervju s planinarkom HPD-a 'Japetić' Dragicom Knežević

Razgovarao i snimio: Nenad Greblički

Kakav je Žumberak danas, a kakav je bio prije 50 godina?

Žumberak danas ima malobrojno stanovništvo – to je uzročno-posljedični odnos zapostavljenosti od strane kako socijalističkih tako i višestrančkih vlasti!

Posljedica malobrojnog stanovništva je sve više nepokošenih livada, neobrađene njive i zapušteni vinogradi. Ukidanje skupljanja mlijeka (pod izgovorom kako je to neisplativo) – što je novijeg datuma – itekako se odrazilo na sjenokoše u GORI. Ipak se do jučer kosila četvrtina livada, a sada je i to stalo. Žumberak obiluje mnoštvom samoniklog ljekovitog bilja, pa ova situacija ni s te strane nije dobra, jer ljekovito bilje – nestaje.

Prije 50 godina na Žumberku je živjelo mnogo ljudi (čak je to prelazilo u agrarnu prenapučenost) i svaki pedalj zemlje bio je obrađen – pokošen, a lijepo uređeni vinogradi i voćnjaci krasili su kraj. Do novca se teško dolazilo, pretežito od pobiranja ljekovitog bilja, „šlajsanjem“ trupaca kod šumara. Višak prozivoda u poljoprivredi nije se imao gdje plasirati – sajmovi za prodaju krupne stoke bili su izvan Žumberka – tako se morao prevaljivati dug i mukotrpan put u Metliku ili Šentjernej. U jednom pravcu iz središnjeg i istočnog dijela Žumberka putovanje je trajalo 8 do 10 sati (obično se kretalo iza pola noći a stoku je putem trebalo hraniti).

Predstavnici vlasti sastančili su i obećavali da će na nekoliko mjesta izgraditi drvene pogone – ali to je ostalo samo pusto OBEĆANJE. KUD „Žum-

berak“ 60-ih godina tražio je da se od posječene šume 2 % po kubiku ostavi kraju za gospodarski razvoj, ali vlasti to nisu uvažile. Počela su iseljavanja stanovništva u gradove, ravnice i inozemstvo.

Kakva je situacija s prirodom, vodom, šumama?

Žumberku se u kontinuitetu od 1946. godine do dana današnjeg uzimalo prirodno bogatstvo - šuma, a od toga kraj nije imao koristi. U „Nacionalnoj šumarskoj politici i strategiji“ na strani broj 7 pod B sažeto rečeno piše da lokalna zajednica mora imati koristi. Bahata šumarska svita obmanjuje javnost da na Žumberku sijeku samo dozrela stabla i da je sve što rade u skladu sa zakonom, a stanje na terenu je sasvim drugačije!!

Kada je u pitanju zaštita prirode, onda možemo reći da se ona bolje čuvala u socijalističkom sistemu nego danas. U današnje vrijeme šuma se pretjerano sječe i ne uspostavlja se šumski red –

kod crnogorice ne ispaljuju se panjevi pa se širi bolest potkornjaka. Slobodno možemo reći da na Žumberku u velikoj mjeri caruje šikara. Za čovjeka koji prvi puta dođe na Žumberak, npr. iz Zagreba za njega je to šuma jer važno je da se zeleni, ali to nije to!

Obećavalo se da će staviti pod kontrolu sječu šume kad profunkcionira Javna ustanova Park prirode Žumberak-Samoborsko gorje, ali od toga NIŠTA!

Što se tiče vode možemo reći da je još uvijek ima u dovoljnoj količini, ali količina vode se smanjuje na mnogim izvorima, npr. u potoku Slapnici, Tisovačkom vrelu, izvoru Pogana jama, izvo-

ru Kalovka itd. itd.. Na zapadnoj strani Žumberka sječa šume u velikoj mjeri je naštetila mlinovima.! Presušili su mnogi izvori, npr. Bubnjarevac, Kekinac, Pisarovac, (Pečanska visoravan), izvor Praja (blizu Podosredka), zdenac Draga (ispod bivšeg dućana Kalje), izvor Pećurka itd. itd.

Što Žumberku nedostaje?

Dan-danas na Žumberku je infrastruktura problem. 2005. Gospodarska sekcija snimila je stanje po selima, a ono je bilo sljedeće: u 44 sela, u kojima je ipak netko živio, imala su krnju infrastrukturu. Ako struje i ima ona, je često s padom napona. U vremenu od 2005. do 30.6.2011. god. po pitanju infrastrukture napredovalo se cca. 13 %. Sljedeće što nedostaje Žumberku jesu trgovine, ambulante u nekim selima, npr. Griču, Petričkom, Gornjoj Vasi, Tomaševcima, Hartju itd., a koje su udaljena 15 km. Prometne veze su loše i mještani moraju prevaliti u oba smjera 30 km. Prije 50 god. u trgovine i k „zdravniku“ hodalo se u Sloveniju – Brežice, Videm Krško, Kostanjevicu ob Krki, Metliku a to putovanje trajalo je 5 - 7 sati hodanja.

Što najviše volite u Žumberku i koji su Vaši najljepši dijelovi Žumberka?

Na Žumberku najviše volim GORU – šumu.! Najdraži dio Žumberka je moje rodno selo Grič (u njemu sam rođena i provela djetinjstvo), iza toga je Petričko Selo, Tomaševci, Hartje, Drašći Vrh i Bernadići (selo Žumberak) – to su sela s kojima smo bili povezani, a to traje i danas.

Kakva je budućnost Žumberka?

Već u socijalizmu počele su se zatvarati škole, a đaka je još bilo i oni su odvedeni u podnožje Žumberka, u Krašić. Svaki iole pametan čovjek htio bi da se spriječi to klizanje Žumberka u propast. Na fin i kulturni način davali smo prijedloge što činiti na gospodarskom planu, no to je duga priča.

Na proslavi 475. godišnjice (03.9.2005.) doseljena uskoka na Žumberak održanoj u Badovincima pod visokim pokroviteljstvom predsjednika RH gospodina S. Mesića, Žumberčani su poručili (vel. Nino Kekić današnji biskup) DA NE PRIHVACAJU IZUMIRANJE.

Da se može živjeti na ovim brdima, dokaz su susjedna slovenska sela podjednako reljefnog oblika, pa neka se potruže drage vlasti da se stvore uvjeti života koji su dostojni čovjeka.

Izlet na Bijele stijene - iskustvo diplomirane početnice

Tekst: Nevenka Miklenić; slike: Robert Cvetković

12.06.2011.

Objektivnost u planinarenju je daleko, pa sam još uvijek subjektivna u pisanju „izvještaja“ s izleta. Nakon završene Planinarske škole tek svladavam prve samostalne korake. Imala sam dvojbe oko izleta na Bijele stijene: jesu li tako zahtjevne kao Samarske? Iako piše u njihovu opisu da nisu, provjeravam tu „priču“ kod vodiča Roberta. „Malo manje zahtjevne“ – znači mala utjeha za biti ili ne biti spreman. Nekako ne mogu odoljeti toj netaknutoj prirodi našeg strogog rezervata. Još uvijek se pakiram isti dan, ali dižem se rano da složim sendviče. Provjeravam prognozu, ne uzimam kabanicu i sve svodim na minimum. Nalazimo se ujutro u 7. Skupila se povećana grupa brojnosti jednog razreda. Nakon podjele po autima i prepričavanja doživljaja s prethodnih izleta, nalazimo se svi na kavici. Plan puta je osmišljen (ali ne i nacrtan): Mrkopalj – 13. kilometar, parking za aute, hodanje po Vihoraškom putu i penjanje na (po) Bijelim stijenama do vrha i nazad do doma, pa zatim spuštanje strmom stazom do ceste.

Ulaskom ceste u šumu nakon Mrkoplja remetimo jutarnji mir i vidimo plahu srnu na livadi, a zatim i dva medvjedića u blizini kuće. Jedan nas radoznalo promatra stojeći na stražnjim nogama u sigurnosti raslinja. Pratimo ga pogledom dok se polako gubi u šumi. I tako smo krenuli, nas dvije početnice na čelu kolone držale smo i davale tempo. No,

zastajemo. Što se dogodilo. Nekog smo izgubili. Netko nedostaje. Koliko njih? Tko? Kako? Tek smo krenuli. Čekanje se odužilo. Naša uvažena članica, podrška i uzor početnicima, u traženju samotnog mjesta slijedila je glavni put: umjesto lijevo otišla desno. Pogreška se među planinarima dugo pamti i početak je humoriističnog programa. Neobično, ali vjerojatno ljekovito, jer je iskazana briga velika u trenucima kada nema signala na mobilitelima niti drugačijeg načina otkrivanja što se dogodilo. Promatramo cvijeće: divlje ljiljane, runolist... Penjanje postaje intenzivnije i nakon što smo ugledali „prste“ Bijelih stijena znali smo da je vrh blizu.

Otvorio se predivan pogled s panoramom.

I to je to: sjediti na vrhu i gledati u (ne)pregledne krajolike. Nevoljko se spuštam prema domu. Nakon naglog spusta ugledam dom i mnoštvo planinara koji su se s raznih strana „sjatili“ u omiljeno planinarsko izletište. Ručamo. Zadnji dio puta hodamo po cesti do 18. kilometra. Na odlasku nas ispraćaju ista dva medvjedića. Još jedno okupljanje u planinarkom domu u Mrkoplju uoči zalaska sunca. S osmijehom na licu i teškim kapcima (i vrlo malo izgovorenih riječi) protekao je povratak među samoborske ulice.

04. i 05.06.2011.

Sveto brdo i Mala Paklenica

Tekst i slika: Mirjana Klarić

Naslov je trebao glasiti Vaganski vrh i Sveto brdo, a trebala je voditi Vesna. No kako su "papinske" obveze bile jače od njene vruće želje da vodi izlet, to je izlet promijenio vodiča, a i malo modificirao smjer kretanja sukladno naslovu. Planirani polazak u gluho doba noći (5 sati) veći dio ekipe, njih devet, motivirao je da se u Starigrad-Paklenicu upute već u petak popodne, a neki i navečer samo zato da ujutro ne moraju rano ustati, naivno mislila je. Kad tamo, oni su slavili Božin rođendan, družili se uz fino Milanovo vinčeko dugo u noć, spavali na plaži pod zvijezdama i dočekali ipak rano buđenje... Krenuli smo iz Modrića dugačkim i ne odveć dobrim makadamom do Malog Libinja, gdje parkiramo aute, i krećemo u smjeru Vlaškoga grada. Po lijepom, a dijelom i poluoblačnom vremenu za cca dva sata stižemo na sklonište Vlaški grad koje je na žalost vrlo neuredno i puno smeća. Nakon odmora krećemo u smjeru Svetog brda, a zatim spust na spavanje u Ivine vodice. Uslijedila je prekrasna večer uz zvjezdano nebo, vatricu i pjesmu...

Ujutro dok smo se pomalo dizali, kuhali kavu, pripremali doručak došli su naš brzi prijatelji Dario i Neno koji su jučer potegli od Borisova doma po Lipoj stazi do Vaganskog vrha zatim do Svetog brda i Vlaškog grada. U svom stilu produžili su dalje dok smo se mi lijeno spremali na spust kroz Malu Paklenicu. Kanjon Male Paklenice je uvijek iznova zanimljiv i zabavan, ali i dugačak, a u ovo doba godine i prilično vruć. Jedva smo dočekali da se dokopamo obale i uronimo u more. Nismo mogli čekati odlazak na Libinje po aute u kojima smo ostavili "plaža program", već onako u donjem vešu poskakali u more. No ni tu nije bio kraj, na plaži je Božo kuhao „čušpajz od jegera (kobase)", a Snježana kavu. Boži se nikako nije dalo doma, pa je nagovorio Jakopce da još ispenju koji smjer u Paklenici. Na ovom je izletu bilo sedmero "novih" ljudi u društvu pa smo zato i prilagodili Vesninu ideju o trasi puta. Ovogodišnji "školarci i školarke", a i dečki iz Španskog, s veseljem i s manje ili više muke uspješno su svladali divljinu i vrućinu Male Paklenice.

Sveto brdo, slika: N. Greblički

22.-25.06.2011.

Planine zapadne Bosne i Hercegovine

Tekst i slike: Darko Dömötörfy

U jednom od redaka u planu izleta koje vodim piše Planine zapadne Bosne. Dugo se spremam i evo natjerah sam sebe i druge da osjetim miris bosanskih planina. Skupili smo se s raznih srana. Ljudi koji se međusobno ne poznaju, kroz 4 dana funkcionirali su savršeno. Rekao sam nekoliko puta "Ovaj smo izlet jednostavno popili". Puno detalja, strasti, ljubavi, zajedničkog cilja.

Krenuli smo u srijedu prema Livnu s prvim ciljem, vidjeti Drvar i Titovu špilju. Gijeli život slušam o tome i ovo je prilika. Stojeći na zavoju iznad Drvara, promatrali smo dolinu kao na dlanu ispod nas i u mašti gledali padobrance kako se spuštaju. Titova špilja je obnovljeni objekt koji me malo razočarao svojom nizinom, ne dominira okolinom kako sam očekivao, više slični na mišju rupu. U nastavku poduzetog putovanja kombijem smo stigli ispod Troglava. Dobra makadamska cesta digla nas je dosta visoko u brdo. Prvo smo kroz šumu ušli u amfiteatar stijena. Put "težom stazom" zvanom Mery, koji je sličan usponu

na Vratarski kuk, doveo nas je do vrha Troglava. Zrak je ispunilo puno zadovoljstva izlaskom na vrh. Okružuju nas Dinara, Šator, Livanjsko polje, Peručko jezero. Troglav je stvarno lijep vrh jer s obzirom na mogućnosti pristupa daje sve elemente jednog pravog alpskog vrha. Silazak lakšom stazom bio je predivan. Livade u cvatu... Dan smo okončali dolaskom do Športsko- rekreacijskog centra „KAMEŠNICA“ na Bilom polju gdje ćemo boraviti sljedeća 3 dana.

Drugi dan ustajanje je rano. Na početku se pozdravljamo s planinarima iz Rijeke. Zajedno odlazimo u Livno gdje nas čeka kamion koji će nas odvesti do pl. doma na Kruzima. Vruć zrak dočeka nas na mjestu iskrcavanja. Cincar gol kao od majke rođen nas čeka. Nigdje drveta, nigdje hlada. Glava gori, noge sve teže, nagrada na kraju. Pogled na Bosnu pod nogama. Treći dan je osvanuo opet vruć. Konj, koji gledamo, postaje naš cilj. Da vam misli ne odu ukrivo, Konj je najviši vrh Kamešnice. Na početku i na kraju uspona izvor je ledene vode. Tu je u blizini i lijepo drveno sklonište, na tabli piše Dom

Pešino vrilo. Nakon toga staza izlazi na goli bok planine i uspinje se na greben i sam vrh. Putem promatramo dolinu: Livno i Buško jezero. Pomalo umorni nismo nastavili do vrha Kamešnice, već smo se vratili u dom gdje nas je nestrpljivo čekalo janje (s raznja).

Četvrti dan nas očekuje povratak. Prvo svratismo do sirane Puđa gdje smo počašćeni fantastičnim produktom ove privatne mljekare i sirane. Jedva se odvojivši od sirne gozbe, otrgnuti od ovog zanosu krenuli smo prema Šatorskom jezeru. Cesta je prilično dobra, iako je većim dijelom makadam. Između vrhova obraslih makijom razvuklo se Šatorsko jezero. Uzevši najosnovnije stvari, uspjeli smo se na sedlo i dočepali se travnatih livada te zadnjom stranom grebena koji se nadvio nad jezerom do vrha. S Velikog šatora širi se pogled na Troglav, Cincar, Livanjsko polje. Baš je lijepu tu, no silni vjetar nas tjera natrag do jezera. Dan smo završili čevapima u Bihaću. Zahvaljujem Ljiljani na pomoći pri organizaciji, a posebno i PD Kamešnica na čelu s predsjednikom Željkom Puđom.

Aljaska

04.-10.07.2011.

Vrh Flattop

Tekst i slike: Branka Wintersteiger

Putovanje Aljaskom krajem lipnja i početkom srpnja ove godine, učinilo nas je bogatijim za jedan veliki doživljaj. Ne samo da je potrebno mnogo sati (17h) sjedenja u avionima i čekanja (5h) na vezu u zračnim lukama, nego i mnogo sati da se vidi nešto karakteristično za Aljasku. S obzirom da je Aljaska velika (1,5 mil.km²), a ima ceste samo u jugoistočnom dijelu, držali smo se samo tog područja. Doduše malim avionom za 5 osoba nadletjeli smo jedan planinski masiv, Chugach Mts. s najvišim vrhom Mt.Marcus Baker (4016 m), i divili se prekrasnim vidicima zeleno-plavog mora i jezera, okruženih visokim planinama, pokrivenih vječnim snijegom i ledom. Led se spušta poput rijeke prema nizinama, tvoreći, ovisno o terenu, slapove ili pak ulazi direktno u vodu, ishod čega su sante i santice, ili u mnogo slučajeva tvori morenu iz koje onda izlazi rijeka, koja također završava u moru. Popeli smo se i na jedan vrh, Flattop (1082 m), omiljeni planinarski cilj mnogih stanovnika Anchoragea, jer je blizu i ima mnogo varijanti za uspon, od lakših do težih. Vrijeme nas nije baš poslužilo, ali nije padala kiša, a to je za vremenske prilike na Aljasci puno. Ukupan dojam je da kiša često pada. U jednom broju časopisa National Geographic posvećenom Aljasci prvo poglavlje ima naslov "A Land Made of Rain" (zemlja od kiše), što potvrđuje i naš dojam. Unatoč tome napravili smo oko 2500 km, s početkom u Anchorageu, pa preko Nacionalnog Parka Denali s najvišim vrhom Mt.McKinleyjem (6194 m) do Fairbanksa, jednog od najstarijih gradova Aljaske. Aljaska ima četiri sveučilišta, a jedno, u Fairbanksu, smo posjetili. Najlošiji dan smo imali u Denaliju, tako da McKinley nismo vidjeli (tek obrise), a tome smo se

najviše veselili. Bili smo na izvorima vruće sumporne vode, a zatim smo krenuli prema jugu u Nacionalni Park Wrangel-St.Elias s najvišim vrhom Mt. Blackburnom (4996 m), ispod kojega smo si, bogu iza nogu, uspjeli dočarati malo atmosfere rudarskog života s početka 20. stoljeća gdje su temperature zimi i do -70°C, a proljeće, ljeto i jesen traju dva mjeseca. Na tom mjestu se kopala i pretrađivala bakrena rudača. Rudnici su visoko u brdima, a tvornica sa svim popratnim zgradama za stanovanje, bolnica, pošta, želj.stanica i sl.na cca 1000 m n/m smještene su tik do ledenjaka Kenne-cott, po kojem je to radno naselje i dobilo ime. Tu smo, hodajući do ledenjaka, sreli crnog medvjeda na udaljenosti s koje od straha nisam mogla stisnuti okidač na fotoaparatu.

Inače smo osim u zoološkom vrtu vidjeli orlove s bijelim perjem na glavi i repu, sjevernoameričkog losa, planinske ovce i ribe.

Aljaska je osim po ledenjacima, medvjedima i lošovima poznata i po lososu. Tako smo i mi išli u Seward na poluotoku Kenai u lov na losose i hali-bule (velika riba slična listu).

Uz sve skupa prekrasan doživljaj. Mislim da bi bilo lijepo doživjeti Aljasku i zimi, ali to će ostati za neka druga vremena.

Mt. McKinley

Od Gornje Vasi do Japetića

09.10.2011.

Tekst i slike: Antun Pavlin

Žumberak i Samoborsko gorje, kao dva sijamska blizanca ili dva oka u glavi našega društva. Osnivači su prepoznali dragulje koji nas okružuju i koje treba čuvati.

Pa onda hajdmo na Žumberak do Gornje Vasi ranonedjeljnim autobusom kojemu je četrnaestero planinara omogućilo mjesečnu zaradu. Početak je listopada, pomalo svjež, ali nitko se ne bi nadao pljuskovima snijega. Davno sam prošao planiranim putem do Japetića. Nekako mi je u sjećanju ostala neasfaltirana cesta, prašina i staze. Kad tamo, upravo suprotno! Da izbjegnemo monotoniju, skrenuli smo poljskim kolotragom i uronili u kupinu, šikaru i zarasle voćnjake. To je ostalo isto-

zapuštene sjenokoše, voćnjaci, napuštena sela. U izmaglici Klek.

Spuštamo se kod Šimraka do potoka Breganica, a zatim na Samoborsko gorje, stazom po Ortu prema Jarušju, Dragonošu do Japetića. S obronaka u daljini snijegom prekrivena Gera, a ovdje na obroncima Samoborskog gorja ljeto. Stvarno ta mikroklima zna činiti čuda. Susrećemo naše drage prijatelje. Traže gljive, ali suša je. Na Japetiću kao i obično gužva, tek u daljini osunčane Alpe i povjetarac koji najavljuje promjenu vremena. Oko stolova skaču nevezani psi. Ovo je tema, pada mi napamet, o kojoj treba pisati.

Žurimo na autobus kod Šojke, a dio društva ostaje mašući nam i veselo dižući čašu.

Crna Gora

16.-19.08.2011.

Tekst i slike: Darko Dömötörffy

U organizaciji PED Planinčice iz Zaprešića krenulo je četvero članova Japetića na izlet u Crnu Goru. Put dug, pomalo egzotičan, preko "željinih" čevapa u Sarajevu, uskim cestama prema i iza graničnog prijelaza Šćepan polje, na kojima ćete svaki čas sreći natpis "Šlep služba" i broj telefona (ne znam zašto). Davno su se upalile nebeske svjetiljke kad smo stigli na cilj u Žabljak.

Jutro predivno, doručak u hotelu, raspoloženje na nivou. Autobusom smo se odvezli na prijevoju Sedlo otkuda krećemo stazom uz Uvitu gredu, Milošev tok i Zubce na Bobotov kuk. Put travnatim livadama, siparom, uskim stazicom doveo nas je na najviši vrh Durmitora. U međuvremenu se vrijeme mijenja i sa sjevera su počeli nadirati oblaci. Sedlo s kojeg kreće uspon na sam vrh poslužio nam je u povratku za odmor i klop. Do Žabljaka od ovog mjesta ima oko 5 sati hoda kroz srce Durmitora, pa se je manja grupa odlučila za dopunjeni program tim putem, umjesto povratka do busa (3 sata). Spust u zdjelastu dolinu punu glomaznog kamenja vodi preko sipara ispresijecanog stazama. Na spustu sam prvi zveknuo ja. Srećom niti noga, niti stražnji dio tijela nije bio pozlijeden. Prošavši oko 50m visinske razlike naša planinarka Jadranka, hodajući iza Ines također je pala, no njezin pad nije

bio bezazlen. Spustivši se do nje prizor koji sam vidio bio je malo šokantan. Gojzerica lijeve noge visjela je neobično. Negdje oko 20 cm iznad skočnog zgloba pukla je noga. Zoran, naš vodič Crnogorac, ostao je sjediti na sedlu. Gledajući nas, shvatio je da se nešto loše dogodilo i spustio se do nas. Jadranka pribrana, gledala je nogu svjesna situacije. Zoran je u GSS-u, ima zavoje i zna posao. Imobilizira nogu karimatom i štapovima. Imobilizacija je bila tako dobra da su je kasnije pohvalili u bolnici. Petoro nas je ostalo s Jadrankom čekajući daljnje aktivnosti GSS-a, a ostatak grupe vratio se istim putem do autobusa i natrag u Žabljak. Odmah nakon imobilizacije Zoran je organizirao helikoptersku pomoć. U nekoliko navrata helikopter je nadletio kotao, no vjetar je bio prejak i pilot je odustao od slijetanja. Otišao je i spustio se na nogometno igralište u Žabljaku.

Jadrankina noga je koliko-toliko bila zbrinuta i položena na ruksak kako bi bila u najpovoljnijem položaju. Zagrnuti smo je folijom. U međuvremenu je počela kiša, srećom slabo i kratko. Gledali smo u nebo i molili Boga da te oblake zadrži podalje od nas. Kako bismo skratili vrijeme i razbili blagu strepnju, pokušali smo pričom skrenuti Jadrankine misli na nešto pozitivno. Nevjerojatno, bez nervoze i bilo kakvih zahtijeva ležala je očekujući spas.

U međuvremenu, zveknuo je, dosta nezgodno, i Miki iz "Scouta".

Vjetar se malo stišao i ponovo smo pozvali helikopter. Izronio je iz niskih oblaka. Nadletio nas je nekoliko puta, a mi smo navijali kao na utakmici desno, desno, još desno i na kraju shvatili da pilot zapravo traži mjesto za spuštanje. Uspjeli smo stupiti u kontakt s ekipom GSS-a u helikopteru i reći im lokaciju za spuštanje. Na nesreću informacija nije došla do njih u letjelici. Za svaku sigurnost, Zoran i Miki su se spustili kako bi očistili sletišta i pokazali pilotu točno mjesto spuštanja. U drugom naletu helikopter se spustio na označenu livadicu. Iz njega je iskočila liječnica i GSS-ovska ekipa. Liječnica je po dolasku odmah provjerila imobilizaciju i dala tabletu protiv bolova. Počelo je spuštanje do letjelice. Teren težak, bez staza, preko kamenih gromada dosta je iscrpio grupu. Teško je 8 ljudi sinkronizirati po tom neravnom i zahtjevnom terenu. Bilo je ogrebotina i šljiva, no Jadranka je donesena do helikoptera. Cijelim putem nije ni riječ izustila. Prava heroína. Nakon kratkog pozdrava i slikanja cijele ekipe, „helkač“ se digao i odnio „gošću iz Hrvatske“ u bolnicu u Podgorici. "Spasioci" su pješice krenuli u sumrak prema Žabljaku. Po mrklom mraku za 3 sata smo prevalili put koji inače traje preko 4 sata, i negdje oko ponoći dokopali smo se sigurnosti naših bungalova.

Obilježili su prvo desetljeće 21. stoljeća

Odgovor na postavljeni zadatak Uredništva mogao je biti suhoparan statistički prikaz dodijeljenih pohvala, zahvalnica, diploma, plaketa i inih priznanja Društva, Hrvatskog planinarskog saveza ili drugih planinarskih organizacija. Odabrana je prezentacija čitavog područja djelovanja Društva kroz rad istaknutih pojedinaca. U redoslijedu je presudan bio planinarski staž.

Podatke prikupio i obradio: Jadranko Stilinić

Branka FABEK (1955.), članica Društva od 1968. s prekidom od 1976. do 1985. zbog obiteljskih obveza. Profesija: fizioterapeut.

Godine 1988. završila je Opću planinarsku školu, 1990. tečaj za vodiče HPS-a te 1992. Alpinističku školu u Planinarskom društvu „Željezničar“. Vlasnica je i Značke čuvara prirode. Uz izvanredno poznavanje hrvatskih planina i slovenskih Alpi planinarila je svim dijelovima

bivše države, po Austriji, Grčkoj Italiji, Slovačkoj i Švicarskoj, a 1995. popela se na Mont Blanc. Šetala je i po Himalaji. Iza nje je 10 (deset) vrhova iznad

4000 m i 60 (šezdeset) ispenjanih alpinističkih smjerova. Godišnje vodi i po desetak, pretežno zahtjevnih, izleta. U pravilu za male grupe (za jedan bivak). Prilikom vođenja većih grupa iskazuje izuzetnu toleranciju i razumijevanje za sve sudionike primjereno visokoj razini njezine planinarske etike.

Tijekom 1990. obnavlja zamućenu Sekciju za orijentacijsko trčanje. Uz osobne uspjehe, pretežno u grupi Ž-35 pa kasnije u Ž-45, posebno je ponosna na generaciju mladih ljudi, bolje reći djece, koje je u međuvremenu odgojila. Neki su postali bolji od učite-

lja; Jelena Telišman je zajedno s Nikolom Totom već 5 (pet) puta sudjelovala na Svjetskom juniorskom prvenstvu. Matija Razum (1992.) trenutno ima status vrhunskog sportaša 3. kategorije. Sekcija za orijentacijsko trčanje djeluje od 2007. kao samostalni Orijentacijski klub „JAPETIĆ“. Tridesetak članova osim sudjelovanja ima već višegodišnje iskustvo u samostalnim organizacijama natjecanja za prvenstvo Republike Hrvatske.

Aktivna je članica tima voditeljica svih 5 (pet) do sada održanih planinarskih škola realiziranih u Društvu od 2004. do (uključivo) 2011. Lekcija je, zna se: orijentacijsko trčanje. Od 2002. nositeljica je Srebrnog znaka HPS-a. Samo zbog vlastite samozatajnosti taj znak još nema zlatni sjaj.

Darko DÖMÖTÖRFFY (1957), član Društva od 1993. U HPS-u (PD Sljeme) od 1980 Profesija: specijalist za komunikacije.

Razlog za učlanjenje: boravak i uživanje u prirodi (nastavak članstva u izviđačima).

Opća planinarska škola završena 1982. kao i škola orijentacije u „Sljemenu“ a Tečaj za vodiča društvenih izleta 1997. Predsjednik Društva kroz dva četvero-

godišnja mandata (2002 – 2006 – 2010). Inicijator Japetićevog pohoda (2006) do danas održanog 6

(šest) i Susreta samoborskih planinara održanog 7 (sedam) puta. Tijekom njegovih mandata izrađene su i distribuirane tri verzije majica s logotipom Društva. 2003. svečano je proslavljena 80. godišnjica osnutka Društva. Sukreator je Sudnikovog pohoda o kojem se i dalje s veseljem brine

U njegovom mandatu angažirani su novi domari u Šoićevoj kući. Planinari s velikim veseljem i interesom najskrovitijim

krajevima Hrvatske, uživajući u svakom tragu rada prirode ili ljudskih ruku iz proteklih vremena. Prvenstveno uživa u organizaciji izleta i animaciji za njih. Pečati, kao planinarski trofeji, u drugom su planu. Ipak ima u vlastitoj arhivi Visoko priznanje HPS-a za 125 osvojenih vrhova Hrvatske planinarske obilaznice i 13 (trinaest) „gojzerica“

za 130 obilaznica po Hrvatskoj i Sloveniji. Posebno voli planinari ti bosansko-hercegovačkim planinama, a bilo ga je i u Makedoniji te u Slovačkoj. Kada ocjenjuje rad Društva u proteklom deceniju ocjenjuje praktički sebe:

- Dobro, a moglo je i bolje.

A što zamjera sebi odnosno Društvu?

- Premalo uključenih mladih

Ivanka JAKOPEC (1974.), članica Društva od 1997. Profesija: fizioterapeut.

Razlozi za učlanjenje: bijeg s asfalta u prirodu i popust kod spavanja u planinarskim domovima. Godine 2006. završila je Opću planinarsku školu. Još iste godine i Alpinističku školu Planinarskog društva „Željezničar“. Već 2007. sudjeluje u provedbi alpinističke škole koju je uspješno

završilo 8 (osam) polaznika redom mladi ljudi uključujući Ratka. Od tada aktivno surađuje u provođenju redovnih alpinističkih škola „Željezničara“.

Godišnje ostvari 40 – 50 alpinističkih uspona (preko 100 m). Osim hrvatskih penjačkih smjerova često gostuje u slovenskim i austrijskim stijenama. Prakticira penjanje u suhim uvjetima, ali ne bježi od zimskih uspona. Posebno uživa u penjanju uz zaledene slapove.

U društvenim planinarskim izletima sudjeluje ovisno o njihovoj atraktivnosti. Ne trči za pećatima. Vrlo rado participira u organizaciji Japetićevih pohoda. Dosada je za svoj rad nagrađena „Željezničarevom“ diplomom za uspješnu suradnju i „Japetiće-

ljudi. Nisam bio dovoljno uporan.

Poruka novim (mladim) članovima: Uživajte u prirodi i druženju, suncu i zelenilu, cvijeću i ptičjem pjevu. Nositelj je Srebrnog znaka HPS-a. Sreću ne traži u njegovom pozlaćivanju već u mogućnosti da nekome pokaže kakav zanimljiv kutak Lijepe naše.

vom“ obiteljskom pohvalom 2006.

Smatra da se politika Društva u odnosu na animaciju mladih kadrova u zadnje vrijeme popravila, ali upozorava na generacijski različite interese na što bi Društvo možda trebalo odgovoriti osnivanjem „omladinske“ sekcije. Sebi zamjera što se nisu kao obitelj još ranije počeli baviti planinarstvom (čitaj: alpinizmom), a osobnim neuspjehom naziva dugove zbog neostvarenih ciljeva.

Novim (mladim) članovima vrlo jasno poručuje: hodajte, penjite se! Bilo kakva aktivnost u prirodi je poželjna. Svako uključite i djecu. Od Društva očekuje više ulaganja u alpinističku opremu bez čega je teško animirati nove članove.

Božo NIKL (1968), član Društva od 2003. Profesija: obrtnik (stolar).

Razlog za učlanjenje: društvo za planinarenje.

Planinarsku je školu završio

2004. Alpinističku 2005. nakon čega se uključuje u samoborsku Gorskou službu spašavanja (GSS). Trenutno ima status instruktora speleo-spašavanja. Sudjelovao je u izvlačenju Tomislava Gluščevića iz jame Kite Gačešine s dubine od približno 300 m.

Krasi ga velika mirnoća kojom ulijeva sigurnost planinarima kojima je njegova pomoć povremeno neophodna. Redovna dežurstva, posebno u skijaškoj sezoni, ostavljaju mu manje vremena za planinarenje. Ipak je osim Hrvatskom i Slovenijom planinario Austrijom, Italijom i

Švicarskom Osvojio je 4 (četiri) vrha preko 4 000 m.

U Društvu je aktivan član markacističke sekcije. Povremeno osobno vodi izlete i redovno brine o osiguranju sudionika Japetićevih pohoda.

U interesu pomlađivanja planinarskog kadra predlaže održavanje Planinarske škole svake godine. Priželjkuje održavanje Alpinističke škole u organizaciji Društva.

Poruka novim (mladim) članovima: uključite se u rad Društva. Dovedite svoje rođake i prijatelje.

Samoborska obilaznica

Tekst: Zdenko Kristijan

Iskaznica Kružnog planinarskog puta „Kroz Samoborsko gorje“ iz 1958. godine rasprodana je za nekoliko godina. PD „Japetić“ je iz nepoznatih razloga odustao tiskati drugo izdanje iskaznice. Financijske mogućnosti društva nisu bile ograničavajuće, a i u društvu je bilo više planinara koji su dobro poznavali Samoborsko gorje, pa su mogli iskaznicu dopuniti novim markiranim putovima. U to vrijeme nije bilo planinarskih vodiča i zemljovida. Nova iskaznica je izdana na papiru veličine A4, umnožena na šapirografu, koji su tada imala sva veća poduzeća u Samoboru.

Šapirografska iskaznica koristila se oko 15 godina, sve do 1978. godine, kada je izdan novi dnevnik. Povremeno se otisnulo 100-200 primjeraka. Prodaju iskaznice i izdavanje značaka nakon običenog Kružnog puta obavljao je Ivica Sudnik, predsjednik PD-a „Japetić“. Nakon otvorenja Pl. doma Veliki dol 1968. godine, dom je postao nova kontrolna točka. Trasa nije više vodila od pl. doma na Oštrcu preko Lipovec-grada do Šoićeve kuće, već od pl. dom na Oštrcu do Pl. doma Veliki dol i dalje nizbrdo do Šoićeve kuće.

U PD „Željezničaru“ su htjeli izdati novu kvalitetnu iskaznicu Kružnog puta i već su imali probni primjerak, ali ideja nije prihvaćena u našem društvu. U to vrijeme nije bilo planinarskih zemljovida i vodiča. Situacija se poboljšala 1974. kada je dr. Željko Poljak izdao planinarsko-turistički vodič: Planine Hrvatske.

Samoborsko gorje opisano je na 20 stranica, a dodana je i skica gorja. Šapirografska iskaznica Kružnog planinarskog puta „Kroz Samoborsko gorje“ nije zadovoljila planinarske posjetitelje Samoborskog gorja. Nažalost, to je bio korak unatrag, u odnosu na Iskaznicu iz 1958.

Šapirografska iskaznicu kružnog pl. puta „KROZ SAMOBORSKO GORJE“ Zdenka Kristijana možete u cijelosti pogledati na zadnjoj unutrašnjoj stranici ovitka.

Samoborsku obilaznicu su završili u 2011. godini

BR. ZNAČKE	IME I PREZIME	PLANINARSKO DRUŠTVO
5838	Rudi Senekar	Maribor-Matica, Maribor, SLO
5839	Stevica Furdek	Vinica, Duga Resa
5840	Helena Furdek	Vinica, Duga Resa
5841	Mario Pongračić	Pliva, Zagreb
5842	Tanja Orazić	Japetić, Samobor
5843	Nenad Telebec	Zagreb-Matica, Zagreb
5844	Bojan Mesić	Zagreb-Matica, Zagreb
5845	Eva Mesić	Zagreb-Matica, Zagreb
5846	Stjepan Repinec	Japetić, Samobor
5847	Frane Marković	Japetić, Samobor
5848	Nenad Smolčec	INA Bjelolasica, Zagreb
5849	Aleksander Oblak	PD Pošte in Telekom, Ljubljana, SLO
5850	Višnja Kos	Japetić, Samobor
5851	Dragutin Kos	Japetić, Samobor
5852	Pavle Ferarinov	Željezničar, Novi Sad, SRB
5853	Valerija Sabadka	Željezničar, Novi Sad, SRB
5854	Janoš Škamla	Željezničar, Novi Sad, SRB
5855	Snežana Stanković	Željezničar, Novi Sad, SRB
5856	Mičo Kurešević	Željezničar, Novi Sad, SRB
5857	Goran Nikolić	Željezničar, Novi Sad, SRB
5858	Maja Miranović	Željezničar, Novi Sad, SRB
5859	Dragica Raković	Naftaš, Novi Sad, SRB
5860	Damir Mežnarić	MIV, Varaždin
5861	Hrvoje Holler	Zanatlija, Zagreb
5862	Bernardo Bujanović	Željezničar, Zagreb
5863	Nenad Igrec	Zagreb-Matica, Zagreb
5864	Hrvoje Holler 2X	Zanatlija, Zagreb
5865	Davorin Kragić	INA Bjelolasica, Zagreb
5866	Roman Benić	Vihor, Zagreb
5867	Dragan Lisica	Mosor, Split
5868	Mario Fabek	Jastrebarsko, Jastrebarsko
5869	Roland Vučinić	Jastrebarsko, Jastrebarsko
5870	Bernard Wagner	Jastrebarsko, Jastrebarsko
5871	Paula Pavlin	Stanko Kempny, Zagreb
5872	Valentino Zornjak	- nije član PD
5873	Jadranko Zornjak	- nije član PD
5874	Jadranka Ivanušić	Zagreb-Matica, Zagreb
5875	Dubravko Brusar	Pečovje, Zagreb
5876	Renata Žitnjak	Javor, Zlatar Bistrica
5877	Zdravko Crnički	Javor, Zlatar Bistrica
5878	Davor Franjković	Kapela, Zagreb
5879	Jure Franjković	Kapela, Zagreb

Začasni članovi

Hrvatsko planinarsko društvo (HPD 1874. – 1944.) u svojim je Pravilima predviđelo imenovanje zaćasnih ćlanova. To su bili oni istaknuti planinari „koje glavna skupćtina imenuje radi osobitih zasluga što su ih stekli za društvo ili njegov ćilj“. U 66 godina svoga postojanja proglašeno je samo 46 zaćasnih ćlanova, dakle, bila je to rijetka poćast koju nije bilo lako steći. Ponosni smo što su meću njima i ćetiri samoborska planinara :

Mirko KLEŠĆIĆ (Jastrebarsko 1865. – Samobor 1938.), ljeakarnik. U Samoboru ųivi od 1891. Suosnivać HPD Japetić, 20 godina podpredsjednik društva, proćelnik skijaške sekcije. Znatno je pridonio turistićkom interesu za samoborsku okolicu. HPD ga je izabralo za zaćasnog ćlana 25.6.1931.

Adalbert GEORGIJEVIĆ (Ćerević u Srijemu 1899. – Samobor 1991.), lijećnik. Prije Drugog svj. rata lijećnik je u Ivancu, a od 1945. u Samoboru, gdje je bio ravnatelj doma zdravlja. Godine 1923. obnavlja podrućnicu HPD Ivanćica u Ivancu, njen je tajnik i predsjednik. Godine 1929. pokreće izgradnju Pasarićeve kuće na Ivanšćici. U Samoboru je ćlan PD Japetić, ćlan uprave, podpredsjednik i predsjednik suda ćasti, osnivać i prvi proćelnik stanice GSS u drućtvu. Istaknuo se kao organizator, predavać i planinarski pisac (70 godina planinarstva u Ivancu, 1968.). HPD ga je izabrao za zaćasnog ćlana 25.6.1931.

Mesićeva kuća

Dnevnik Samoborske obilaznice moćete kupiti ili narućiti:

- Zdenko Kristijan, e-mail zdenko-kristijan@net.hr ili telefonom: 01 / 3362-886
- Pismom: HPD "Japetić", p.p. 31, 10430 Samobor
- Hrvatski planinarski savez, Kozareva 22, Zagreb, radnim danom 8 - 15 h
- HPD "Zagreb-Matica", Petrićeva 4/II, Zagreb, radnim danom 18:00 - 20:30
- Ured Turistićke zajednice grada Samobora, na trgu kralja Tomislava 5 u Samoboru

Stjepan ŠOIĆ (Samobor 1885. – 1957.), bio je svestrani sportaš, 1902. osnivać športskog kluba „Šišmiš“. Prvi predsjednik HPD Japetić. Potaknuo je uređenje planinarske kuće pod Lipovcem („Šoiće-va kuća“). Poćasni predsjednik PD Japetić, a HPD ga je izabralo za zaćasnog ćlana 26.6.1934.

Franjo FLAŠAR (? - ?). Za predsjednika društva izabran nakon izvanredne skupćtine u ljetu 1935. Pokrenuo i financirao preuređenje trošne „Šoićeve kuće“ u „Lipovaćki dom“, za ono vrijeme suvremeni planinski objekt, potpuno opskrbljen za višednevni boravak posjetitelja. U njegovom mandatu izgrađen je i Lipovaćki zdenac, obnovljene su markacije i putovi u Samoborskom gorju, te izdana planinarska karta ųumberaćkog i Samoborskog gorja, uz povećanje ćlanstva na preko 300 ćlanova. Zaćasnim ćlanom HPD-a postaje 1937. godine.

Šoićeva kuća

- otvorena je samo subotom, nedjeljom i praznikom
- nema noćenja
- tel. u domu: 01/ 3384-164
- Od Samobora do Malog Lipovca vozi autobus, a postaja je 200 m iza Šoićeve kuće
- prilaz: od Samobora (Rudarska draga) preko Palaćnika i Velikog dola, 2:30 h
- Šoićeva kuća je odlićno polazište za uspone na Veliki dol, Oštrć, Lipoveć-grad, Japetić, Veliki Lovnik i Noršić Selo

Datum	Izlet	Težina	Vodič
7. - 8.1.	Kamniške alpe	teško	A. i M. Klarić
14. - 15.1.	Kamniške – Grintovec	teško	B. Fabek
22.1.	Vincekov pohod	lagano	J. Stilinović
29.1.	Skijaški izlet – bus	skijaško-planinarski	D. Škarica
4. - 5.2.	Kamniške – Turska gora	teško	B. Fabek
5.2.	U susret zdravlju – Oštrc	lagano	Dr. za sport r.
11. - 12.2.	Zimski izlet	teško	V. Novak
17.2.	6. Opća planinarska škola 1. predavanje	pametno	Uprav. odbor
19.2.	6. Opća planinarska škola – 1. izlet		Uprav. odbor
25. - 26.2.	Karavanke – Stol	teško	M. Šoštarić
3.3.	Samoborski scoutski put	srednje teško	Lj. Šabić
11.3.	Tuhobić	lagano	M. Šoštarić
18.3.	Slavonija – Jankovac (bus)	lagano	D. Dömötörffy
24. - 25.3.	6. Opća planinarska škola, završni		Uprav. odbor
31.3.-1.4.	Julijske alpe – Triglav	teško	B. Fabek
31.3.	Pohod na Cirknik	lagano	PD Brežice
14.4.	Alpinistička škola – početak	teško	Uprav. odbor
15.4.	Papuk, Krndija	lagano	M. Šoštarić
22.4.	Snježnik – Guslica	srednje teško	R. Cvetković
27.4. - 1.5.	Dan hrvatskih planinara – Mljet	po želji	HPS
6.5.	Završetak alpinističke škole		Uprav. odbor
13.5.	Dan đurđica	lagano	D. Dömötörffy
20.5.	Japetićevo pohod	srednje teško	Uprav. odbor
2. - 3.6.	Alpinistički logor	teško	I. i T. Jakopac
3.6.	Medvednica – Horvatove stube	lagano	D. Lokmer
7. - 10.6.	Vis	lagano	A. i V. Pavlin
17.6.	Žumberak	srednje teško	I. Buntić
22 - 25.6.	Grossglockner, Grossvenediger	teško	B. Fabek
28.6.	Svečana sjednica povodom 89. g. Društva	zabavno	Uprav. odbor
1.7.	Japetićevo tjedan – staza osnivača Gradiš.	lagano	Uprav. odbor
8.7.	Japetićevo tjedan – autobusni izlet	lagano – teško	Uprav. odbor
14. - 15.7.	Julijske alpe – Krn	teško	M. Šoštarić
9. - 15.7.	Centralne alpe	jako teško	I. Kuzmanić
4. - 5.8.	Tradicionalni Uspon na Dinaru	teško	HPS
11. - 12.8.	Pogačnikov dom - Razor	teško	A. i M. Klarić
25.26.8.	Julijske alpe – Škrlatica	teško	A. i M. Klarić
1. - 2.9.	Crnopac	teško	R. Cvetković
8. - 9.9.	Julijske alpe – Špik	teško	B. Fabek
22. - 23.9.	Riječka regija – Hahlići	lagano	A. i V. Pavlin
30.9.	U susret zdravlju – Okić	lagano	Dr.za sp.rekr.
6. - 8.10.	Dalmacija	teško	R. Cvetković
13.10.	Samoborski scoutski put	srednje teško	Lj. Šabić
14.10.	Povijesni gradovi Bosiljevo i Modruš	lagano	D. Lokmer
28.10.	Sudnikov pohod	lagano	Uprav. odbor
11.11.	Šoićeva staza	lagano	J. Stilinović
25.11.	Samoborsko gorje – Žarkova staza	lagano	B. Fabek
9.12.	Samoborsko gorje	lagano	I. Buntić

“Vodič ima pravo otkazati izlet, promijeniti program izleta ili ga odgoditi za neki drugi termin zbog loših vremenskih uvjeta, nedovoljnog broja prijavljenih planinara ili drugih okolnosti. Na izletu sudjelujete na vlastitu odgovornost. Svaki sudionik izleta treba poštovati upute vodiča i ne smije napuštati grupu bez njegova znanja.”

KRUŽNI PLANINARSKI PUT KROZ SAMOBORSKO GORJE

Ime i prezime : ZDENKO KRISTIAN

Godina rođenja : 1947. broj iskaznice 195291

Član Planinarskog društva JAPETIĆ - SAMOBOR

Stan, adresa SAMOBOR, STRAŽNIK 22 zanimanje: SSS

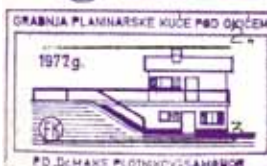
Kontrolni žigovi:

1. Planinarski muzej Hrvatske Samobor
2. Okić grad Klake
3. Oštroc, planinarski dom PD "Željezničar"
4. Veliki Dol, planinarski dom PD "Japetić"
5. Šoićeva kuća pod Lipovcem, planinarski dom PD "Japetić"
6. Japetić, planinarski dom PD Jastrebarsko
7. Noršić Selo

PLANINARSKI MUZEJ
HRVATSKE
SAMOBOR

Kontrolni žig nalazi se u planinarskom muzeju Hrvatske (Samoborski muzej) ili kod predsjednika PD "Japetić" Ivica SUDNIK, Perkovića ulica 10.

Od Samobora preko sela Mirnovec, Rakovica i Kojnšćica do sela Klake (2,30 sati hoda) žig u kući Vinka JAKOPCA kbr. 25.

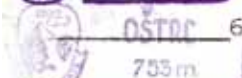
Klaka, Okić grad Kotari (Plješivica) Prekrižje do vrha Oštrca (2,30 sati hoda) planinarski dom PD "Željezničar" kreveti, obokrbljen subotom i nedjeljom.

Od vrha Oštrca do Velikog Dola (pola sata hoda) planinarski dom PD "Japetić" kreveti, obokrbljen subotom i nedjeljom.

Od Velikog Dola do Šoićeve kuće pod Lipovcem gradom (1 sat hoda), planinarski dom PD "Japetić" kreveti obokrbljen stalno otvoren.

6. Od Šoićeve kuće na vrh "Japetića" (preko livada ili preko velikih vrata): (1,50 sati hoda) planinarski dom PD "Jastrebarsko" stalno otvoren i obokrbljen.

7. Od Japetića preko sela Dragonoš i Jarušje do Noršić Sela (1,40 sati hoda) žig u kući seljaka Ivana BOŠNJAK kbr. 15.

Povratak prema Japetiću ili preko špilje Vilinske Jame, doline Breganice, preko sela Slani Dol u Samobor ili duljim putem preko Grđanjaca do Bregane.

Spomen značka " KROZ SAMOBORSKO GORJE " izdana je vlasniku iskaznice :

ZDENKU KRISTIANU

U Samoboru, 10-X- 1977.god. pod. brojem 1677

PLANINARSKO DRUŠTVO " J A P E T I Ć "

Iskaznica kružnog puta 'Kroz Samoborsko gorje'

PARK PRIRODE ZUMBERAK-SAMOBORSKO GORJE

JAPETIĆ

POSEBNI REZERVAT SUMSKE VEGETACIJE

HPD "Japetić"
Starogradska 15
PP 31, 10430 Samobor, Hrvatska
e-mail: info@hpd-japetic.hr